

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 12 (105)
ГРУДЕНЬ
2011

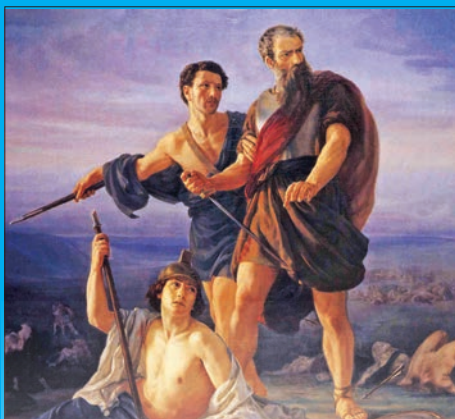
ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

*З Новим роком
та Різдвом
Христовим!*

*Вперед, вперед підем ми в Новий рік,
Хто від народ колись в земній пустині,
Веде рукою вогни нас догори.
Не бійся! Він завжди із року в рік,
Веде Своїх!*

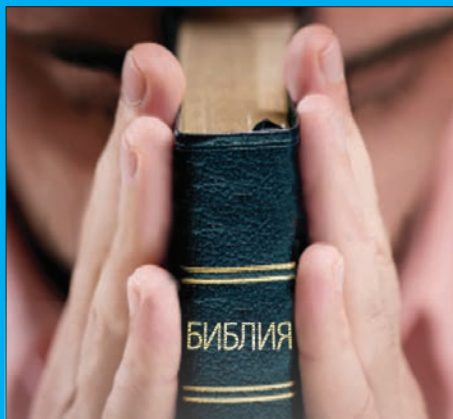
Цар, який зберіг
військо, але
втратив армію

4

Що робити
із сумнівами?

5

Божу Книгу
в людських руках

6

Уміння прощати
і просити прощення

10

Зимний вечер

Ольга Бокова

Зимний вечер белыми снежинками
На ресницы падает твои...
Год прошел, и новыми тропинками
К нам спешат неведомые дни.

Мы не знаем, что с собой несут они,
Но хочу: пусть этот Новый год
Для тебя счастливыми минутами
И часами светлыми придет.

Со Христом живи одним дыханием,
Будь во всем похожим на Него.
Сердце пусть всегда горит желанием
Жить во славу Бога своего.

Зимний вечер... Белыми снежинками
Чистотой сияет все вокруг.
Год спешит к нам новыми тропинками...
С Новым годом, мой хороший друг!

Что такое любовь

Что такое любовь и как смысла в ней много?
Она, как Христос, все стучит у порога.
Любовь долготерпит, она не гордится,
Не может любовь сквернословить и злиться.
Любовь всему верит, надеется, ждет,
Любовь – та, что свыше не перестает.
Она совершенна, чиста, полыхает,
Что Богом дано, по весне не растает.
Те чувства, что нас побуждают любить,
Вообще тяжело на словах объяснить.
Весь Божий Закон заключен в одном слове –
Любовь!.. Но понять бы, что это такое...
Зовет меня нежно, рукою маня,
Но я не виновен! Не любят меня!
Кого мне винить, я, наверно, забыл,
Что я-то и сам никого не любил...
Склоняю колени, молю Тебя, Боже,
Не дай мою душу в огне уничтожить.
Господь! Наставляй, мною путеводи,
Прости мои прошлые в жизни грехи.
Ты снега белее мой храм убели,
От жизни греховой меня удали.
Иисус, научи меня праведно жить,
Как сказано в Слове,
и братьев любить.

Зимний вечер, дорогі читачі газети «ВІЧНИЙ СКАРБ»!

Спомітно
прожито ще

один відрізок життя. Для кожного з нас цей рік був наповнений різними подіями – радісними, сумними, урочистими й відповідальними. Можливо, хтось цього року досяг нових вершин у роботі, відсвяткував ювілей, поліпшив фінансове становище, а можливо, хтось, навпаки, пережив якусь втрату або зазнав невдачі. Що би не приніс нам прожитий рік, головне – пам'ятати про те, що все позаду: і досягнення, і падіння. Новий рік уже стоїть на порозі: ставить перед нами нові завдання і водночас відкриває нові можливості.

Прощання з прожитим роком і зустріч нового незмінно спонукає нас думати про те, яким ми хочемо бачити своє життя в майбутньому і що для цього необхідно зробити вже зараз. І тут головне – обрати правильні орієнтири, чітко розставити пріоритети. Втішно усвідомлювати, що дедалі більше читачів газети «Вічний Скарб» основою свого життя обирає вічні, нескоромишні цінності. У цьому ми переконуємося, аналізуючи ваші численні листи,

опрацюючи анкети, які надходять на адресу редакції протягом усього року. Так ми не лише ближче знайомимося з вами, але й отримуємо натхнення й підтримку в нашій праці. Тому від щирого серця хочемо подякувати вам, дорогі читачі, не лише за вашу постійність і участь у житті газети, але також і за зусилля, докладені для того, щоб познайомити інших людей зі скарбом, який ніколи не втрачає своєї цінності, – Словом Божим. Бо саме цю мету – спонукати кожну людину відкрити для себе джерело Істини і налагодити особисті стосунки зі Спасителем світу – ставить перед собою колектив газети «Вічний Скарб». «Не самим хлібом житиме людина, але кожним словом, що виходить із Божих уст» (Матв. 4:4) – гасло не лише нашої редакції, але, віримо, що і ваш, дорогі друзі!

Усі події, що відбуваються сьогодні, переконують нас, що жодні багат-

ства, ніякі сили цього світу не можуть гарантувати нам стабільності буття й керувати природними стихіями, і найголовніше – не здатні зробити людину щасливою, а тому й не впливають на спасіння її душі. Ми потребуємо стабільнішої основи для існування, чіткіших принципів і орієнтирів. Ісус Христос пропонує нам правильний напрям: «Але шукайте Царства Його, а це все вам додасться... Зробіть собі гаманці, що не старіються, – невичерпний скарб на небесах, де злодій не підкрадається, де міль не точить; бо де є скарб ваш, там буде й ваше серце» (Луки 12:31, 33, 34).

Це наше побажання в новому році для Вас, дорогий читачу, щоб, знайшовши одного дня «невичерпний скарб», Ви ніколи не випустили його, а лише примножували до славного Приходу Ісуса Христа. Божих благословень у Новому році!

Від імені редакції
директор видавництва
Василь Джулай

БИТИСЯ ЩЕ ОДИН РАУНД

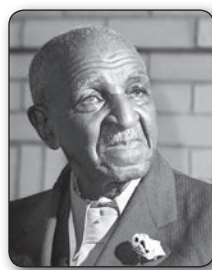
«Я відчайдушно біжу до мети – до нагороди високого Божого покликання в Ісусі Христі» (Филп. 3:14).

ДЖЕЙМС КОРБЕТ був професійним боксером-важковаговиком. У 1892 році він виграв чемпіонат з боксу. Хтось запитав його: «Що є найважливішим для людини на шляху до того, щоб стати чемпіоном?»

Корбет відповів: «Битися ще один раунд». Найважливіше, що потрібно робити, щоб стати духовним чемпіоном, – це «битися ще один раунд».

Відомий винахідник **ТОМАС ЕДІСОН** запатентував понад 1000 винаходів за 60 років. Намагаючись збільшити ємність батареї, він провів понад 10000 дослідів, перш ніж досягнув успіху. Едісон, як ніхто інший у науковому світі, знав, що означало «битися ще один раунд», щоб стати чемпіоном.

ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН КАРВЕР був сином батьків-рабів. Банда нічних грабіжників викрала їх із матір'ю, ще коли він був малим. Говорять, що господар повернув його назад в обмін на скакового коня. Рішення Карвера боротися «ще один раунд» привело до появи понад 300 продуктів із земляного горіха.

Коли **ГЕОРГ ГЕРШВІН** уперше грав на фортепіано для публіки, його слухачі сміялися з нього, так що йому довелося піти з естради. Як композитор він пережив жакливе розчарування, написавши майже 100 музичних творів і продавши перший з них за 5 доларів. Але його девізом було «битися ще один раунд», і через рік він написав твір «Лебідь», примірники якого розійшлися мільйонами, а композиторові була присвоєна премія Пулітцера.

Будучи без грошей, інвалід **КЕРІ ДЖЕЙКОБС БОНД** намагалася власноруч розфарбовувати фарфор і співати на естраді. Але її постійно спіткали гіркі невдачі. Вона намагалася писати пісні, але видавці не купували їх. Однак жінка «билася ще один раунд», склавши «Досконалий день», «Я воістину люблю Тебе» та інші пісні, які зробили її знаменитою.

ІСУС бився «ще один раунд» і став переможцем у Гефсиманії.

Коли ви втомлюєтеся здійснювати подвиг віри, пригадайте про багатьох інших, хто прагнув досягти духовної мети і «бився ще один раунд», щоб стати чемпіоном.

Прийміть рішення боротися ще один раунд!

Віталій Колісник

Мабуть, кожен із нас прагне якось проаналізувати свої дії, досягнення, озирнутися на пройдений шлях, коли ми підходимо до нового етапу нашого життя. Найчастіше цей момент ми пов'язуємо з певними річницями, наприклад, нашим днем народження або святкуванням Нового року. Згадайте, як хвилюється серце, коли замислюємося над тим, що прожито ще один рік. Багато хто мимо волі думає: «Рік минув, а що він приніс мені»? І чомусь найчастіше ми не цілком задоволені своїми досягненнями. Звичайно, чогось у житті ми досягли, і в цілому все в нас начебто нормально. Проте людині властиво завжди прагнути до кращого, кожен з нас рівняється на того, хто вже досяг чогось більшого в тій сфері матеріальних, інтелектуальних або духовних цінностей, у якій і ми бажаємо мати не менший успіх. І ось тут багато хто ставить собі запитання, відоме з поеми М. О. Некрасова з однойменною назвою: «Кому на Русі жити добре?»

*В каком году – рассчитывай,
В какой земле – угадывай,
На столбовой дороженьке
Сошлись семь мужиков...
Сошлись – и заспорили:
Кому живется весело,
Вольготно на Руси?..*

Іноді складно відстежити, як виникають ті або інші афоризми: чи це окремі твори визнаних авторів класичної літератури справляють враження на свідомість народу в цілому, чи, навпаки, народний фольклор впливає на класиків, і вони вміло оздоблюють крилаті вислови красномовним стилем. Так чи інакше, певні фрази стають майже правилом і нормою життя. Ось і на це питання Некрасова народ придумав не менш колоритну відповідь: «Добре там, де нас немає».

Кожен з нас, збираючись у подорож, певно, щоразу мріяв про те, як добре йому буде на новому місці. Іноді ми буваємо настільки схвилювані передчуттям кардинальних змін на краще на новому місці тимчасового перебування або постійного проживання, що не можемо заснути, але при цьому із задоволенням знов і знов перебираємо в голові свої заповітні мрії. І часто ми настільки звикаємо жити мріями про краще життя, про те, як «добре там, де нас немає», що перестаємо помічати, що відбувається навколо нас у реальному житті.

Проте життя за принципом «добре там, де нас немає» насправді приховує в собі велику небезпеку. Усе починається з дрібниць, яким ми не надаємо значення. Наприклад, дедалі частіше можна побачити людей, які намагаються просто втекти від проблем реального життя, не бажаючи якось вирішувати їх. Молодь одягає навушники музичного плеєра, занурюючись у світ музики, і вдень і вночі просиджує в Інтернеті, у чатах, за комп'ютерними іграми – й усе це маскується як розвиток інтелектуальних здібностей, як кіберспорт. Дорослі люблять подивитися один за одним серіали, зустрітися за пляшкою пива, випити чарочку горілки й цим якось забути, втекти на якийсь час від проблем і невлаштованості життя. Деякі намагаються вирішити свої проблеми шляхом виїзду за кордон на постійне місце проживання в більш економічно розвинені країни. І все це чомусь нагадує вищезгадану поему М. О. Некрасова «Кому на Русі жити добре». Складається таке враження, що люди намагаються втекти від самих себе. Іноді здається, що матеріальне благополуччя може втішити бентежну душу, але чи так це насправді? Якось мудрий чоловік і, за оцінками сучасних експертів, один з найбагатших людей сказав так: «Наймарніша марнота, – марнота усе!» (Екл. 1:2).

Історія розповідає, що у світі була лише одна Людина, яка не жила за принципом «добре там, де нас немає». Якщо перефразовувати цю приказку, можна сказати, що жив Він за принципом «добре там, де Я є». У Святому Письмі ми читаємо: «Адже ви знаєте благодать нашого Господа Ісуса Христа, що, будучи багатим, заради вас став убогим, аби ви збагатилися Його убогістю» (2Кор. 8:9). Уявімо собі хоча б на хвилину таку ситуацію: Син Божий з царським вінцем на голові сидить на престолі в прекрасному палаці, приймає поклоніння святих ангелів-небожителів; чути прекрасну музику, усе дивовижно і вельми добре, оскільки все це відбувається в безгрішному світі! Проте під час загальної радості й тріумфу помітно, що Божий Син чимось заклопотаний, щось не дає Йому спокою. І раптом Він підводиться з престолу, знімає Свій царський вінець і сповіщає, що Він з Отцем і Святим Духом прийняли таке рішення: Син прийме тіло людини, відмовиться від Своєї здатності бути всюдисущим і зійде у грішний світ задля того,

щоб зцілити людей, дати їм можливість прощення гріхів і розповіді про те, що кожен з них може бути спасенний від вічної смерті, якщо прийме Його як свого особистого Спасителя. А натомість Він отримає від людей хрест і ганебну смерть. Але, незважаючи на це, Ісус Христос не став ухилятися від Своєї місії, уникати проблем і шукати легких рішень.

Ми читаємо про життя Ісуса: «Тож ходив Ісус по всій Галилеї, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангелію Царства та зцілюючи всяку недугу і всяку хворобу в народі. І пішла чутка про Нього по всій Сирії, і привели до Нього всіх хворих на різні недуги, знеможених стражданнями, біснуваних, лунатиків і паралізованих, – і Він оздоровив їх» (Матв. 4:23, 24). У Писанні говориться, що «благодіє з задоволенням – велике надбання» (1 Тим. 6:6). І Біблія свідчить про Христа, що Він звершував Своє служіння з радістю; ми читаємо про Нього, що «Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься» (Ісаї 53:11).

Можливо, хтось із нас подумає: звичайно, адже Ісус – Син Божий, а хто такий я? Смертний грішник. Апостол Павло, розмірковуючи над прикладом святого життя Ісуса та усвідомлюючи гріховність свого єства, зваживши усе й вірою прийнявши виправдання й освячення від Святого Духа, не став піддаватися смутку, а сказав так: «Брати, я не вважаю себе тим, що досягнув. Але забуваючи те, що позаду, і прямуючи до того, що попереду, я відчайдушно біжу до мети – до нагороди високого Божого покликання в Ісусі Христі» (Филп. 3:13, 14).

Що несе нам новий рік? Це нова можливість виправдати свою бездіяльність відомою приказкою «добре там, де нас немає»? Чи це момент, коли ми повинні зустрітися віч-на-віч зі своїми проблемами і недосконалістю, щоб з Божою допомогою впоратися з усіма труднощами і змінити своє життя та життя інших на краще? Нехай добрий Небесний Отець благословить усіх нас у новому році й дасть сили правильно впливати і створювати навколо себе приємну атмосферу, щоб завжди було добре там, де будемо ми з Господом.

МИ ВСІ ПОТРІБНІ ОДИН ОДНОМУ

«Бо ніхто з нас не живе сам для себе, і ніхто сам для себе не вмирає»

(Римл. 14:7).

Червоний сигнал світлофора зупинив нас на розі бульвару Престеса Майї та вулиці сенатора Кейрос у самому центрі Сан-Пауло. Було дуже спекотно. Мій товариш із нетерпінням чекав, коли загориться зелене світло. Сидячи на задньому сидінні, його син-підліток байдуже дивився в бокове скло. І ось до нашої машини наблизився хлопчик з пакетом яблук у руках.

– Купіть. Яблука дуже дешеві, – благає він.

Це був вуличний хлопчина з тих, які миють вікна машин на перехрестях, продають усіляку дрібницю або просто жебракують. Рано чи пізно їм набридає просити, тому одного разу вони відважуються «хапати і бігти», і так тікають усе життя.

Мій колега, незважаючи на спеку, опустил скло, дістав гроші й купив пакет з яблуками.

– Невже ти будеш їсти це, та ще тут, у машині? – зарозуміло спитав його син. – Адже вони майже гнилі.

– Я купив їх не для того, щоб їсти, – відповів батько. – Я купив їх для того, щоб цей хлопчик зміг пообідати.

Вчинок батька можна назвати компромісом. Ми всі взаємопов'язані. Ми не ізольовані один від одного. Певною мірою ми відповідаємо за тих, хто страждає, хоч і живемо у світі дедалі більш егоїстичному, де всі проти всіх, де кожен прагне захиститися і захистити тільки своє.

Залежність є законом життя. Залежність не в значенні відсутності власної ініціативи й очікування, що хтось зробить усе за нас, але залежність у значенні розуміння, що наші справи, досягнення і перемоги є плодом не тільки наших зусиль. До них також причетні й інші люди. Для того щоб виріс урожай, на поля має піти дощ, це є однією з ланок кругообігу води в природі.

Ніхто з нас не живе на безлюдному острові. Ми потрібні всім і один одному. Можливо, одні потрібні більше, ніж інші, але якщо життя зробило нас сильними і дало певні привілеї, то потрібно запитати себе: «Що я можу зробити для свого ближнього?»

Чи здатний я піднятися над своїми інтересами і зручностями, щоб побачити потреби свого ближнього? Чи вважаю я, що невдачі, голод, нестатки, хвороби і смерть – це доля інших? Чи можу я дати руку допомоги, поки ще спроможний це зробити? Чи здатний я доброзичливо ставитися до людей? Дай, Боже, щоб я вмів це робити, бо одного дня біда може постукати й у мої двері.

ХМАРА І ВОГОНЬ

«Так завжди бувало: удень покривала його та хмара, а вночі – подоба огню»
(Числа 9:16).

Сонце вже сховалося за велетенськими деревами в серці Амазонії. Я спробував збирати трохи дров і розпалити вогнище. Брати індіанці підказали мені: «Пасторе, якщо вам доведеться провести ніч у селві, спробуйте розвести велике багаття». Для індіанців племені кампа, серед яких я прожив три роки, вогонь – це все. Є вогонь – є світло, є тепло, і немає потреби в теплом одязі.

Богом обраний народ під час переходу через пустелю пізнав переваги вогню, і цим вогнем був Христос. Він – наша опора. З Ним небезпеки ночі в цьому житті нам не страшні. Холодної ночі цього життя поруч з Ним ми захищені від байдужості та відсутності любові. Ідучи поруч із Ним, ми не спітнемося, а наші рішення і кроки завжди будуть упевненими.

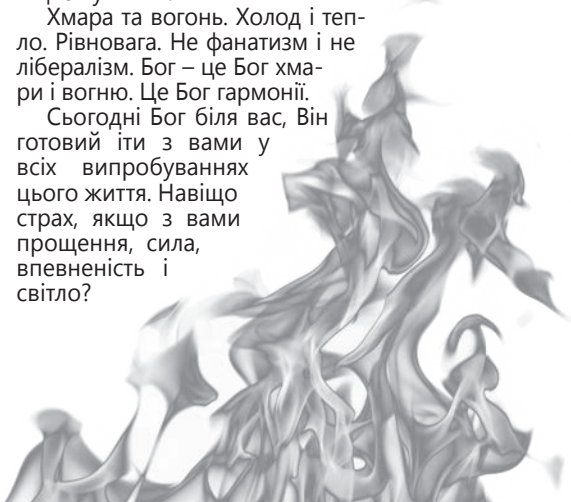
Чи відчуваєш ти холод у своєму житті? Тоді поглянь на вогонь. У ньому – рішення.

Однак Ісус – це не тільки вогонь. Це й хмара, яка з'являється вдень. Хмара дозволяє відпочити в тіні втомленому мандрівникові. Хмара передбачає дощ, а дощ у пустелі означає життя. Чи не здається тобі, що в цьому — Божественний відгук на безплідне життя людини, змученої посухою? Ви стомилися на життєвому шляху?

Дощ несе воду, вода ж очищає, втамовує спрагу й дає сили. Що намагається сказати нам Господь? Він хоче дати нам те, чого ми потребуємо, очистити наше життя. І ще Він хоче дарувати нам силу, щоб ми здобули цілковиту перемогу над гріхом, виконавши все, що нам призначено в цьому житті.

Хмара та вогонь. Холод і тепло. Рівновага. Не фанатизм і не лібералізм. Бог – це Бог хмари і вогню. Це Бог гармонії.

Сьогодні Бог біля вас, Він готовий йти з вами у всіх випробуваннях цього життя. Навіщо страх, якщо з вами прощення, сила, впевненість і світло?

НАПИСАНЕ НА КАМЕНІ

Це розповідь про двох друзів, які йшли пустельною місцевістю. Якось дорогою вони посварилися, і один іншому дав ляпаса. Ударений відчував глибокий біль і образу. Але він промовчав і на піску написав:

«СЬОГОДНІ МІЙ НАЙКРАЩИЙ
ДРУГ ДАВ МЕНІ ЛЯПАСА».

Вони продовжили шлях і нарешті прийшли туди, де була вода. Тут вони вирішили відпочити й викупатися. І ось друг, якого вдарили, потрапив у трясовину й почав тонути, але товариш урятував його.

Отямившись, урятований висів на камені:

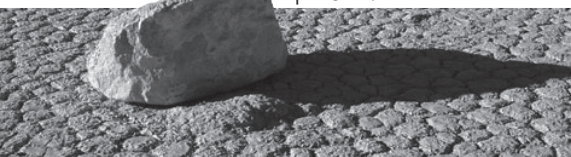
«СЬОГОДНІ МІЙ НАЙКРАЩИЙ
ДРУГ ВРЯТУВАВ МЕНІ ЖИТТЯ».

Тоді той, хто дав ляпаса й урятував свого друга, запитав:

– Коли я скривдив тебе, ти написав на піску, а тепер ти пишеш на камені, чому?

І друг відповів:

– Коли тебе кривдять, пиши на піску, щоб вітер прощення міг замести образу. Але коли тобі роблять добро, потрібно писати на камені, щоб жоден вітер не зміг стерти цих слів.

Цар, ЯКИЙ ЗБЕРІГ ВІЙСЬКО, АЛЕ ВТРАТИВ АРМІЮ

Олексій Опарін

Уже з перших днів свого царювання Саул виявив себе не лише як рішучий полководець, але і як розумний військовий теоретик, який розуміє необхідність створення регулярної армії. Тому на другому році свого правління Саул розпочав проведення реформ. Він створив регулярне військо кількістю 3000 чоловік, розділив його на дві частини, більшу очолив сам, а меншу віддав під оруду свого старшого сина Йонатана. Саул, коли помічав якогось сильного і войовничого чоловіка, брав його собі на службу (1 Сам. 14:52). Це відкрито свідчить про введення ним своєрідного рекрутського набору, а отже, створення регулярної армії, на чолі якої він поставив свого двоюрідного брата Авнера (1 Сам. 14:50, 51).

Армія, мабуть, ще не замінила повністю загальноплемінне ополчення, але стала важливим кроком до такої заміни. Сама армія будувалася з урахуванням родоплемінної структури ізраїльського суспільства, але в ній вже були створені нові одиниці – сотні й тисячі на чолі зі своїми командирами (1 Сам. 22:7), втім, до них належали люди одного «дому, роду, племені».

Не була ще все військова реформа втілена в життя, коли ізраїльтяни вступили в конфлікт з филистимлянами, завдавши їм поразки під Гів'ю. Тоді «ввесь Ізраїль чув, говорячи: «Саул побив филистимського намісника, і тим Ізраїль став ненависним серед филистимлян». І скликаний був народ за Саулом до Гілгалу. А филистимляни були зібрані воювати з Ізраїлем, – тридцять тисяч возів і шість тисяч верхівців, а народу, щодо численності, як піску на морському березі. І вийшли вони, і таборували в Міхмаші, на схід Бет-Авену. А ізраїльтянин побачив, що скрутно йому, що народ був пригноблений, – і народ ховався по печерах, і по щілинах, і по скелях, і по льохах та по ямах. А інші євреї перейшли Йордан до краю Гада та до Гілеаду. А Саул був ще у Гілгалі, а весь народ із тривогою поспішав за ним» (1 Сам. 13:4-7).

«Тоді Саул послав за пророком Самуїлом і запросив його до себе для розмови про подальші дії та в цілому про стан справ. Самуїл відповів, що прийде, а доки велів приготувати все потрібне для жертвоприношення, обіцяючи прибути до Саула після закінчення шестиденного терміну, щоб сьомого дня принести жертвоприношення, а тоді вже розпочати бій з ворогом. Саул чекав пророка, як той йому звелів, але при цьому не цілком точно виконав приписи Самуїла: бачачи, що останній зволікає зі своїм прибуттям, і що тим часом військо розбігається, Саул сам приступив до виконання обряду жертвоприношення» (Йосип Флавій, т. 1, кн. 6, с. 279).

«І сталося, як скінчив він приносити цілопалення, то ось приходять Самуїл. І вийшов Саул, щоб зустріти його, щоб привітати його. І сказав Самуїл: «Що ти зробив?» А Саул відказав: «Бо я бачив, що народ розбігається від мене, а ти не прийшов на умовлений час тих днів. А филистимляни зібралися в Міхмаші. І я сказав: Тепер филистимляни зйдуть до мене до Гілгалу, а Господнього лиця я ще не вблагав. І я вирішив, і приніс цілопалення!» І сказав Самуїл до Саула: «Ти зробив нерозумне! Не послушав ти наказів Господа, Бога свого, що наказав був тобі, бо тепер Господь міцно поставив би аж навіки твоє царство над Ізраїлем. А тепер царство твоє не буде стояти, – Господь пошукав Собі мужа за серцем Своїм, і Господь наказав йому бути володарем над народом Своїм, бо

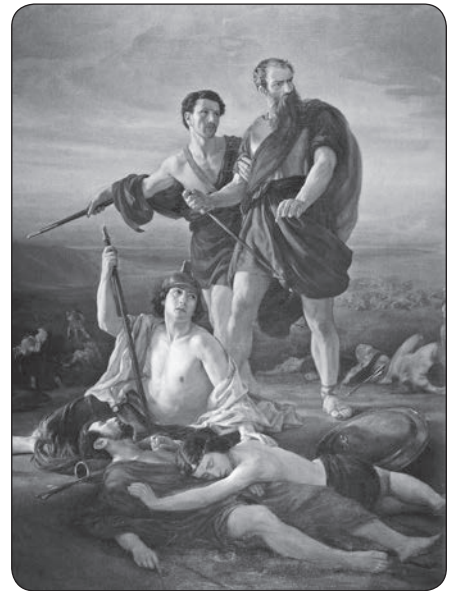
ти не виконав, що наказав був тобі Господь». І встав Самуїл, і зійшов із Гілгалу до Веніяминової Гів'ї» (1 Сам. 13:10-15).

На перший погляд, реакція Самуїла неадекватна. І навіть Йосип Флавій пише, аналізуючи цю ситуацію, що Саул лише «не цілком точно виконав припис Самуїла». Бо термін цар ніби виждав – пройшло шість повних днів, і жертва була щиро принесена Богові. З людської точки зору, Саул взагалі вчинив мудро, бо кожна мить чекання призводила до втрати воїнів, які розбігалися, побачивши грізного ворога, що от-от знову підкорить Ізраїль. Так, якщо суто матеріалістично розглядати цю історію, то ситуація уявляється саме так. Але якщо розглянути її глибше, зважаючи на духовний аспект, а саме він завжди є провідним, то вона виглядає абсолютно по-іншому.

У питанні покори Богові немає понять «не цілком», «не зовсім», «якоюсь мірою», «переважно» і т. ін. Покора або є, або її нема. Людина або дотримується в тій чи іншій життєвій ситуації Слова Божого, або ні. Тому в цій ситуації Саул не виконав Божого повеління. Далі Біблія говорить, що немає маленьких або великих гріхів чи порушень. За будь-який скоєний гріх – смерть (Римл. 6:23). Це все одно що випити повну діжку отрути чи одну ложку з неї – у будь-якому разі людина помре.

Далі жертви мав приносити Самуїл як священник. Тому Саул узяв на себе чужі функції. Через кілька століть один із наступників Саула, юдейський цар Уззійя, зважився на щось схоже: «А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіссуття, і він спроневався Господеві, Богові своєму. І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику. А за ним пішов священник Азарія, а з ним Господні священники, вісімдесят хоробрих мужів. І стали вони проти царя Уззійї та й сказали йому: «Не тобі, Уззійє, кадити для Господа, а священникам, синам Аароновим, посвяченим на кадиння... Вийди зо святині, бо ти спроневався, і не за честь це буде тобі від Господа Бога!» І розгнівався Уззійя, – а в руці його була кадильниця на кадиння. А коли він розгнівався на священників, то на чолі його показалася проказа перед священниками в Господньому домі, при кадильному жертівнику... І глянув на нього первосвященик Азарія та всі священники, аж ось він прокажений на чолі своїм! І вони поспішно вигнали його звідти, та й сам він поспішив вийти, бо вразив його Господь! І був цар Уззійя прокажений аж до дня своєї смерті. І сидів в осібному домі прокажений, бо був вилучений від Господнього дому. А над царським домом був син його Йотам, – він судив народ Краю» (2 Хронік 26:16-21). Господь на прикладах Саула та Уззійї показує нам, до чого призводить виконання чужих повноважень.

І нарешті, що рухало Саулом, коли він вирішив принести цілопалення, не дочекавшись Самуїла? Відсутність довіри до Бога, невір'я. Він боявся, що доки чекатиме, військо порозбігається від нього, і він буде розбитий і захоплений филистимлянами, його ненависниками. Саул не довірився Богові, Котрий обіцяв подарувати перемогу. Він втратив зі свого погляду Христа, вирішивши покласти-ся на об'єктивні реалії, а не на слово Бога. Він забув досвід Гедеона, якому Господь з 300 воїнами дарував перемогу над силами супротивника, які перевершували його в десятки разів. Забув Саул і свій досвід

перемоги над аммонітянами. Він вирішив, що Бог чомусь спізнюється, і захотів сам владнати справу. Чи не буває і з нами так, що, не дочекавшись відповіді від Христа, ми починаємо вирішувати проблему замість Нього? У Біблії є такий наказ: «Сидіти спокійно!» (Ісаї 30:7). У спокої й непорушності в період кризи виявляється віра. У метушні ж і паніці вона втрачається, призводячи до жаклих наслідків. І найстрашніше – це те, що ми навіть не дочекаємося закінчення терміну, даного Богом. Адже Самуїл не спізнився! Він прийшов сьомого дня, буквально за кілька хвиль після того, як Саул закінчив жертвоприношення. Бог ніколи не запізнюється, Він приходить вчасно. І навіть якщо нам, людям, здається, що Йому начебто вже треба втручатися, а Його все немає, то це лише означає, що ми чогось не розуміємо, не бачимо, не знаємо. «А Господь відповів та й сказав: Напиши це видіння і поясни на табличках, щоб читач його легко читав. Бо ще на умовлений час це видіння, і приспішає кінець, і не обмане. Якщо б протягнулось, чекай ти його, бо воно конче прийде, не спізниться» (Аввак. 2:2, 3).

Проблема Саула – це не проблема простої поспішності або страху, це проблема взаємин людини з Богом, проблема віри, ключового питання християнства. Саул чекає сім днів, за його словами. Він чекає досить довго, щоб заспокоїти своє сумління. Людина може досить довго діяти за цим принципом, але вона не відчуває своєї слабкості; вона не відчуває, що все залежить від Бога; вона не бачить у Ньому єдиний засіб виходу з ситуації. Невдовзі, оскільки Ізраїль приніс ковчег до табору, Саул приносить цілопалення. Але якби в Саула була віра в Бога, він зрозумів би, що, як би не було, він повинен сподіватися на Нього, і марно щось робити без Нього;

Можна приносити Богу різні жертви, будувати храми, дотримуватися свят, але, не довіряючи Йому і Його Слово у своєму повсякденному житті, бути християнином не можливо. Величезний відсоток наших проблем полягає в нашій поспішності, викликаній відсутністю терпіння і віри.

сподівачись на Господа, він не ризикував нічим.

Як мудрий воєначальник, Саул боявся втратити воїнів, і тому нехтував духовною наукою. Так він зберіг військо, але одночасно втратив армію, бо позбувся права на сам престол.

■ Еллен Уайт

Багато людей, особливо тих, хто недавно почав християнське життя, іноді потрапляють у полон сумнівів. У Біблії чимало питань, яких вони не можуть зрозуміти і пояснити, а сатана, користуючись цим, намагається підірвати їхню віру в те, що Святе Письмо є Словом Божим. Постає запитання: як знайти правильну дорогу? Якщо Біблія справді Слово Боже, то як звільнитися від сумнівів і пригнічених думок?

Бог ніколи не вимагає від нас віри, якщо для цього немає достатньої підстави. Його існування, Його характер, а також правдивість Божого Слова ґрунтуються на доказах, котрі торкаються людського розуму; і таких доказів багато. Однак Бог не позбавив людину можливості сумніватися. Адже віра повинна ґрунтуватися на доказах, а не на якихось надприродних проявах. Хто хоче сумніватися, завжди знайде причину для цього; так само, як і істинні шукачі правди знайдуть докази, на яких зможуть побудувати свою віру.

Людина не може збагнути Вічного і Безмежного. Навіть для найбільш проникливої та освіченої людини. Ця Свята Істота завжди залишиться незбагненою Таємницею. «Чи ти Богу глибін дослідив, чи знаєш аж до кінця Всемогутнього? Вона вища від неба, — що зможеш зробити? І глибша вона за шеол, — як пізнаєш її?» (Йова 11:7, 8).

Слово Боже, як і характер Творця, містить таємниці, котрих ніколи повністю не збагнути. Поява гріха у світі, втілення Христа, відродження, воскресіння та багато інших фактів, про які нам сповіщає Біблія, — це надто глибокі таємниці, щоб людський розум міг повністю осягнути їх. Але ми не маємо причин сумніватися у Слові Божому тільки тому, що не можемо збагнути таємниці Його Провидіння. У природі ми постійно стикаємося з таємницями, які до кінця не можемо збагнути. Навіть незначні події життя часом є для нас такими загадками, що наймудріший філософ не може їх пояснити. Всюди ми бачимо чудеса, вищі за наше розуміння. Тому чи повинні ми дивуватися з того, що й у духовному світі теж є таємниці, значення яких приховане від нас? Складність полягає лише в обмеженості людського розуму. Бог дав нам у Своему Слові достатньо доказів Божественності Свого характеру.

Апостол Петро говорить, що Святе Письмо містить у собі «дещо важко зрозуміле, що ненавчені та нестійкі перекручують, як і інші Писання, — собі на власну погибель» (2 Петра 3:16). Складні для розуміння тексти Святого Письма трактуються скептиками як доказ проти Біблії, але саме вони — вагомий доказ її Божественного натхнення. Якби Біблія повідомляла про Бога лише те, що ми можемо зрозуміти, якби ми могли збагнути Його велич, то вона б не мала на собі печатки Божественного авторства. Саме таємниці, приховані в ній, та велич цієї Книги повинні зміцнити в нас віру в те, що Біблія справді є Словом Божим.

Біблія викладає Божу правду просто і згідно з потребами та прагненнями людського серця. Тому-то навіть учені дивуються і захоплюються її силою, але водночас неосвічені люди можуть зрозуміти шлях до спасіння. І все-таки ці прості істини такі величні і так перевищують рівень людських уявлень, що ми не можемо не визнати їх богонатхненними.

Божий План викуплення та спасіння настільки ясно викладений, що покаяння перед Богом і віра в Христа є єдиним шляхом, вказаним Богом; тут ми і повинні шукати спасіння. І хоч ці істини доступні для розуміння, за ними приховуються таємниці, які закривають від нас Божу славу; вони не підлягають дослідженню людським розумом і водночас наповнюють невтомного шукача благоговінням і вірою. Чим глибше людина досліджує Біблію, тим більше вона переконується в тому, що це є справжнє Боже Слово; тоді людський розум змушений низько схилитися перед Божественним відкриттям. Усвідомлюючи власну неспроможність, смертний розум людини, обмежений і недосконалий, не може зрозуміти ні вічних істин, ані намірів Предвічного.

Скептики та невірні, хоч і заперечують Слово Боже, що не здатні збагнути його. Однак на таку саму небезпеку можуть наразитися й ті, хто стверджує, що вірить у авторитет Святого Письма. Апостол попереджує: «Бережіться, брати, щоб часом не було в когось з вас лукаве серце, повне невірства, щоб відступити від Живого Бога» (Євр. 3:12).

Слід ретельно вивчати настанови Святого Письма і досліджувати «глибини Божі» настільки, наскільки вони відкриті в Біблії. «Закрите те, що є Господа, Бога нашого, а відкрите — наше та наших синів аж навіки» (П. Зак. 29:28). Сатана намагається послабити здатність людського розуму вивчати Слово. Нерідко дослідників біблійних істин супроводжує гордість. Таких людей дратує те, що вони не можуть для особистого задоволення пояснити кожен текст Святого Письма. Вони відчують себе переможеними. Визнати власну неспроможність розуміння богонатхнених слів занадто принизливо для них. Вони не бажають терпляче чекати, поки Бог визнає за потрібне відкрити їм ці істини. Такі люди думають, що їхньої мудрості достатньо, аби збагнути Святе Письмо, а коли бачать власну безпорадність, то заперечують його богонатхненність і авторитет. Щоправда, деякі теорії та доктрини, яким приписували біблійне походження, не тільки не ґрунтувалися на Святому Письмі, а й повністю йому суперечили. Це в багатьох віруючих викликало сумніви і призводило до помилок. Однак ми не можемо звинувачувати Боже Слово у породженні хибних вчень — у цьому винне спотворене розуміння людей.

Бог бажає, щоб людина розвивала свої розумові здібності. Вивчення Святого Письма так зміцнить і звеличить вас, як жодна інша наука. Однак не покладайтесь на власний розум, оскільки він слабкий і недосконалий. Для правильного розуміння навіть найпростіших істин Божого Слова необхідна простодушна, щира віра, готовність вчитися і підтримка Святого Духа. Усвідомлення Божої сили та премудрості, а також свого безсилля збагнути Божу велич повинно наповнити вас смиренням. Відкривайте Його Слово зі святим благоговінням так, ніби ви безпосередньо перебуваєте в Його присутності. Під час дослідження Біблії ви повинні визнати, що над вами є вищий Авторитет; ваша душа і розум повинні схилитися перед великим «Я є».

Коли ми читаємо Слово Боже без благо-

Щоб знайти правду, треба щиро прагнути збагнути її, а серця повинні підкоритися Божому Слову. Усі, хто вивчатиме Біблію з таким духом, знайдуть достатньо доказів, що вона справді є Словом Божим. Вони зможуть зрозуміти її істини, які спрямують їх до спасіння.

говіння та молитви, а наші серця не спрямовані до Бога, то нас охоплюють сумніви. У такому разі навіть читання Біблії посилює скептицизм. Думки людини потрапляють у полон злого духа, який нашіптує читачеві хибне розуміння Святого Письма.

Христос сказав: «Якщо хто хоче чинити Його волю, той пізнає вчення, чи воно від Бога» (Івана 7:17). Замість того, щоб сумніватися в Біблії, присіпуйтеся до всього, що вам незрозуміле, зверніть увагу на світло, яке вже вас освітлює, і ви отримаєте ще більше світло. Силою благодаті Божої виконуйте ті обов'язки, які вже усвідомили, і тоді зможете зрозуміти та виконувати те, у чому поки що сумніваєтеся.

Вірою ми можемо побачити майбутню перспективу. Згідно з Божою обітницею, наші розумові можливості постійно зростатимуть; Його Божественні риси з'єднаються з людськими, а всі спонукання душі будуть під безпосереднім впливом Джерела світла. І тоді ми зможемо радіти з того, що Бог пояснив нам усе, що нас бентежило; тоді стане зрозумілим усе, що ми не розуміли.

І там, де обмежений людський розум бачив непорозуміння та плутанину, ми побачимо найдосконалішу, прекрасну гармонію. «Тепер бачимо, як у дзеркалі, неясно; тоді ж — обличчям до обличчя. Тепер знаю частково, а тоді пізнаю так, як і сам був пізнаний» (1 Кор. 13:12).

Перетворити лимони на ЛИМОНАД

«Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:28).

Вільяму Коста Юніор було дев'ятнадцять років, коли, граючи в баскетбол, він зламав праву ногу. Цілий місяць юнак пересувався за допомогою милиць. Завдяки цій, на перший погляд, драматичній обставині, був створений один з найпрекрасніших гімнів. Саме в умовах «вимушеної паузи» у Вільяма з'явився час, щоб думати, молитися, писати і переписувати слова гімну «Руки». Вільям і раніше замислювався над створенням цього гімну, але в бурхливому житті 19-річного юнака не знаходилося часу, аби втілити свої наміри в життя. Біль і смуток, викликані переломом, вилилися в слова:

*И небо, и море, и цветы —
все исполнено любви,
В вечернем свете слышу я слова Твои,
Рукам, создавшим плоть и кровь,
Хвалу сейчас пою.*

Як часто в нашому житті відбуваються події, які, здається, порушують усі наші плани. Ми відразу ж готові дорікати Господові: «Як Ти можеш дозволити таке?» Схоже, що відповіді не буде. Адже йдеться про хвилини, гіркі, як лимон. Але для тих, хто зник залежати від Господа, кислий лимон може перетворитися на солодкий лимонад.

Після кожної колючки, яка з'являється в нашому житті, Господь готовий запропонувати нам троянду. Але для того, щоб насолодитися чудовим ароматом троянд, спочатку треба навчитися жити з Ісусом.

«Тим, які люблять Бога... все сприяє до добра», — говорить апостол Павло. А він добре знав, що говорить, адже через своє життя він проніс жало. Одного разу Павлові здалося, що він більше не може терпіти це жало, тому й попросив Господа війняти його. «Досить тобі Моєї благодаті», — пролунала відповідь Господа, і час довів Павлові, що Господь мав рацію, тому що «тим, які люблять Бога... все сприяє до добра».

Чи доводилося вам засмучуватися не стільки через те, що сталося, скільки через те, що все відбулося невчасно: «Саме зараз мені не пощастило!» У такі моменти ми навіть вважаємо, що Господь забув про нас. Але якби ми знали Його мету, то нам, звичайно ж, стало б соромно!

Сьогодні немає змін на краще?

Учора нічого не вийшло, і ви не знаєте, як діяти і розібратися в складній ситуації? Подумайте про Господа, адже нічого не відбувається без Його відомого. У Нього Свої цілі. Довіртеся Йому.

ПРОБЛЕМИ

Птахи і риби свідчать про БОЖУ МОГУТНІСТЬ

«Господи, Владико наш, —
яке то величне на цілій землі Твоє
Ймення, — Слава Твоя понад небесами!..
Все під ноги йому (сину людському) вмістив...
птаство небесне та риби морські,
і все, що морськими дорогами ходить!
Господи, Боже наш, яке то величне на цілій
землі Твоє Ймення!» (Псал. 8).

У статті «Таємниці
навігації тварин»
у червневому
номері Націо-
нального гео-
графічного
журналу
описані

де-
які ди-
вовижні
явища тва-
ринного світу, які
століттями залишалися загадкою для вчених.
Проте тепер вони думають, що краще розумі-
ють, що за цим криється. Наприклад, тихооке-
анський лосось пропливає в Тихому океані де-
кілька тисяч миль від місця народження, поки
нарешті досягне свого місця заселення. Нам,
людям, буває важко знайти щось навіть на ве-
ликомасштабній дорожній карті. Але риби, а
також птахи, метелики, черепахи, комахи й інші
тварини можуть долати неймовірно далекі від-
стані й досягати поставленої мети.

Легендарні ластівки із Сан-Хуана Капістрано
в Каліфорнії проводять там літо, потім щороку
23 жовтня зриваються з місця й летять дев'ять
з половиною тисяч кілометрів до місця своєї
зимівлі в Гойє (Аргентина). Ця дивовижна що-
річна тривала подорож породжує ряд склад-
них питань: звідки вони знають, коли вируша-
ти? Як вони знаходять місце, звідки прилетіли?
Дехто вірить, що компасом для птахів є сонце в

поєднанні з
їхнім внутріш-
нім біологічним
годинником. Інші
вважають, що
вночі перелітні
птахи орієнтують-
ся за зірками. Якою
б не була причина,
ми переконані,
що це любля-
чий Творець
чудовим чином виявляє
Свою силу в небесних пта-
хах і морських рибах.

Уявіть, як зворушливо буде сидіти біля ніг
великого натураліста Всесвіту — Ісуса — і слухати,
як Він відкриває ці та мільйони інших таємниць
життя, про які тепер ми можемо тільки здога-
дуватися!

Завершуючи цей рік, подумайте про Божу
любов, виявлену у величчі Його творіння. «До-
сконалість Божого творіння так само помітна в
найменшій комасі, як і в царі птахів — орлові»
(Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 591).

Коли дивилися на природу як на доказ Божої
любви й сили, неможливо не піднести до Ньо-
го своє серце в захваті й усвідомленні величчя.
Спробуйте написати кілька слів прославлення
для нашого Творця!

Божа Книга в людських руках

Жодна книга у світі не
викликала до себе, з одного
боку, стільки любові і по-
ваги, а з іншого — стільки
ненависті й проклять, як
Біблія. Одні люди помира-
ли за Біблію, інші вбивали
за неї. Вона надихала лю-
дину на великі й благород-
ні справи та була спалю-
вана нею за її ж огидні й
ниці вчинки.

Ідеї, викладені на сторінках Біблії, нерідко використовувалися як привід для воєн, революцій і повалення царств. Люди різних гуртів і напрямів: від прихильників «теології визволення» до капіталістів, від диктаторів до визволителів, від пацифістів до мілітаристів — усі шукають на її сторінках слова, якими вони можуть виправдати свої вчинки.

Біблія унікальна не своїм незрівняним політичним, культурним і соціальним впливом, а своїм походженням і змістом. Вона є Божим відкриттям про унікальну Боголюдину: Сина Божого, Ісуса Христа — Спасителя світу.

Саме Ісус Христос є центром Святого Письма. Старий Завіт говорить про Сина Божого як про Месію, Викупителя світу; Новий Завіт відкриває Його як Ісуса Христа Спасителя.

Кожна сторінка Біблії, зафіксувавши як символи, так і реалії, відкриває одну зі сторін Його служіння і характеру. Хресна смерть Ісуса показала у всій повноті характер Бога.

Хрест дає це відкриття, бо поєднує дві протилежності: невимірне зло людини і невичерпну Божу любов. Яким же сильнішим способом можна було показати людську гріховність? Що інше могло краще викрити гріх? Хрест відкриває Бога, Який погодився на смерть Свого Єдинородного Сина. Незбагненна жертва! Чи можливо було повніше відкрити Його любов? Воістину центром Біблії є Ісус Христос! Навколо Нього розвивається вся все-світня драма. Незабаром Його перемога на Голгофі досягне свого апогею в остаточному знищенні зла. Людство об'єднується з Богом.

Тема Божої любові, по-особливому виявленої в жертвній смерті Христа на Голгофі, ця найбільша істина Всесвіту, є основою Біблії. Тому на її тлі треба розглядати і всі основні біблійні істини.

АВТОР СВЯТОГО ПИСЬМА

Святе Письмо унікальне за своїм походженням і джерелом. Біблійні письменники заявляли, що їхні вісті не належать їм, але отримані від Бога. Не що інше, як Божественне відкриття, давало їм можливість «бачити» істини, які вони передавали (див. Ісаї 1:1; Амоса 1:1). Ці письменники свідчили, що через них до людей звертався Святий Дух. Давид сказав: «Дух Господній говорить в мені, а слово Його — на моїм язичку!» (2Сам. 23:2). Езекиїл писав: «І ввійшов в мене дух...», «І зійшов на мене Дух Господній...», «І дух підняв мене...» (Езек. 2:2; 11:5, 24). Михей також свідчив: «А я повний сили й Господнього Духа» (Михей 3:8).

НАТХНЕННЯ ЗГОРИ

Божественне відкриття було дане не «з волі людини, але від Бога звіщали мужі, натхненні Святим Духом» (2Петра 1:21). Вони записали

ці відкриття людською мовою з власними їй обмеженістю й недосконалістю, і водночас ці відкриття залишаються свідченням Божим. Бог надихав людей, а не слова.

Чи можна сказати, що пророки були пасивні, немов магнітофон, який точно відтворює запис на магнітній плівці? Іноді автори Святого Письма отримували наказ написати саме ті слова, які сказав Бог, але вони здебільшого описували те, що вони бачили і чули, користуючись доступними їм мовними засобами. Апостол Павло зауважив, що «духи пророчи коряться пророкам» (1 Кор. 14:32). Справжнє натхнення не стирає індивідуальності пророка, своєрідності його мислення й особистості.

Біблія не є зразком Божої думки і Його стилю. Часто доводиться чути, що який-небудь вислів не властивий Богові. Але Бог не пропонує судити про Себе за словами, логікою чи стилістикою Біблії. Біблійні письменники були Божими писарями, а не Його пером. Натхнення діє не на слова людини чи звороти її мови, а на неї саму, і тоді під впливом Святого Духа вона проймається Божественною звісткою. Слова ж мають відбиток індивідуального мислення. Таким чином, Бог вселяє Свої думки, Божественний розум і воля поєднуються з розумом і волею людини, після чого висловлювання людини стають словом Бога.

Лише одного разу Бог висловився особисто і власноруч записав Своє слово — Десять Заповідей. Вони складені Богом, а не людиною (див. Вих. 20:1-17), але навіть і тут Авторів довелось вдатися до обмеженої людської мови.

ТОЧНІСТЬ ПИСАННЯ

Подібно до того, як Ісус «став тілом і перебував між нами» (Івана 1:14), так і Біблія, щоб зробити істину зрозумілою для нас, дана людською мовою. Бого-натхненність Писання слугує гарантією його достовірності.

Наскільки Бог піклувався про саме збереження біблійного тексту поза тим, що Він забезпечував вірність і достовірність уміщеної в ньому вістки? Хоча стародавні біблійні рукописи мають деякі розбіжності, суттєво важливі істини виявилися збереженими. Цілком можливо, що переписувачі та перекладачі Біблії припускалися незначних помилок, проте відкриття в галузі біблійної археології довели, що багато уявних неточностей фактично були наслідком нерозуміння з боку дослідників. Деякі проблеми викликані тим, що біблійну історію із зображеннями в ній звичайно читають люди, виховані західною культурою. Слід визнати, що людський розум обмежений. Люди розуміють Божественні дії лише частково. Тому все те, що сприй-

мається нами як неточності, не повинно підривати нашу довіру до Святого Письма. Найчастіше ми бачимо помилки не тому, що вони є насправді, а тому, що ми неточно розуміємо біблійний текст. Чи можна сумніватися в Богові лише тому, що нам не повністю зрозумілий якийсь текст чи речення в Біблії? Нам ніколи не збагнути до кінця всі тексти Писання, але ж перед нами і не стоїть таке завдання. Здійснення пророцтва підтверджує достовірність Писання.

Головне, що, незважаючи на всі спроби знищити Біблію, вона дійшла до нашого часу, причому з дивовижною точністю її тексту. Порівняння рукописів Мертвого моря з більш пізніми манускриптами Старого Завіту показує, наскільки скрупульозно її переписували. Давні рукописи підтверджують достовірність Писання як безпомилково відкриття Божої волі.

КЛЮЧ ДО РОЗУМІННЯ

Тільки за допомогою Святого Духа, Який проникає в «глибини Божі» (1 Кор. 2:10), людина може переконатися в авторитеті Біблії як відкритті Бога і Його волі. Тоді хрест стає «Божою силою» (1 Кор. 1:18), і людина може сказати разом з Павлом: «Ми ж одержали не духа світу, але Духа, що від Бога, щоб знати те, що дароване нам Богом» (1 Кор. 2:12).

Святе Письмо і Святий Дух ніколи не можуть бути відокремлені один від одного. Будучи автором біблійної істини, Святий Дух безпосередньо відкриває її значення.

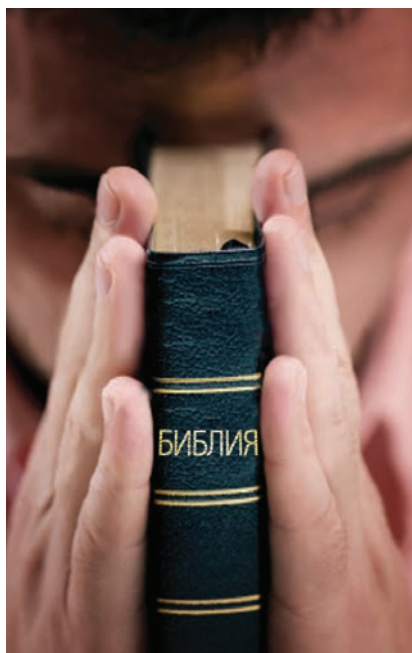
Авторитет Святого Письма в нашому житті залежить від того, наскільки ми визнаємо його Богом. Якщо Біблія для нас просто збірка людських свідчень і якщо ми визнаємо її авторитет лише тому, що вона впливає на наші почуття, то ми применшуємо її значущість. Але якщо ми розрізняємо голос Божий, що говорить вустами біблійних авторів, якими б немічними людьми вони не були, то Святе Письмо стає для нас абсолютним авторитетом у питаннях навчання, докору, виправлення і виховання в праведності (див. 2 Тим. 3:16).

АВТОРИТЕТ ПИСАННЯ ТА СФЕРИ ЙОГО ВПЛИВУ

Суперечності між Святим Письмом і наукою — найчастіше лише плід абстрактних міркувань. Якщо ми не можемо поєднати науку і Писання, то відбувається це через брак знань в галузі науки чи Слова Божого... Але за правильного розуміння стає очевидним, що між ними існує досконала гармонія.

Людська мудрість повинна бути підкорена авторитету Письма. Біблійні істини є мірилом всіх інших ідей. Оцінювати Слово Боже обмеженими людськими критеріями — це все одно що вимірювати зірки за допомогою звичайної лінійки. Біблію не можна підлаштовувати під людські мірки. Вона вища за всю людську мудрість і літературу. Не нам судити про Біблію, але всі ми будемо судимі за нею, бо вона є

мірилом людського характеру, до-свіду і думки.

Врешті, авторитет Писання сто-їть навіть вище за ті дари, які дає Святий Дух, зокрема дар проро-цтва і здатність говорити іншими мовами (див. 1 Кор. 12). Дари Духа не вищі за Біблію. Справді, вони повинні бути перевірені Біблією, і, якщо не узгоджуються з нею, їх не слід визнавати істинними. «До Закону й свідомості! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої!» (Ісаї 8:20).

ЄДНІСТЬ ПИСЬМА

Поверхове читання Святого Письма призводить і до його по-верхового розуміння. За тако-го читання Біблія може здатися безладною збіркою оповідань, проповідей та історичних хро-нік. Однак люди, відкриті для навчання Духом Божим і охочі терпляче, з молитвами досліджу-вати сховані істини, побачать, що Біблії притаманна внутріш-ня єдність у викладі принципів спасіння. Біблія – це не нудна одноманітна книга. Навпаки, вона рясніє барвистою палітрою гармонійних свідчень рідкісної й дивовижної краси. Завдяки сво-їй багатогранності вона здатна найбільш повно задовольняти людські потреби в усі часи.

Бог відкривав Себе людству не в суцільному ланцюгу безпе-рервних висловлювань, а посту-пово, протягом багатьох поколінь. У книгах Біблії, написаних чи то Мойсеєм в Мідіані, чи то Павлом у римській'язниці, простежуєть-ся та ж натхненна Святим Духом істина. Розуміння цього «прогресивного відкриття» сприяє розу-мінню Біблії та її єдності.

Хоч Старий і Новий Завіти пи-салися в різні часові епохи, пред-ставлені в них істини нерозділь-ні й не суперечать одна одній. Обидва Завіти єдині, подібно до того, як єдиний Бог. Старий За-віт через пророцтва та символи проголошує євангельську звістку про Спасителя, Який має прийти, а Новий Завіт через опис життя Христа розповідає про Спасителя, Який прийшов і став Євангелієм у реальності. Обидва відкривають одного і того ж Бога. Старий За-віт є основою для Нового. Він дає ключ до його розуміння, а Новий Завіт пояснює таємниці Старого.

Бог милосердно запрошує нас познайомитися з Ним через до-слідження Його Слова. У ньому ми можемо знайти благосло-венну впевненість у спасінні. Ми можемо самі переконаватися, що Писання «корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності». Через нього ми можемо стати «доско-налими», «на всяке добре діло» готовими (2 Тим. 3:16, 17).

З Новим 2012 роком!

Дивись на світ з «Надією»!

Телеканал «Надія» бажає щастя, кохання, здоров'я та добробуту!

І не просто бажає: він знає і радить, як усе це мати. Скажете, на Землі таке неможливо? Утім, в історії відомо багато по-справжньому щасливих людей: цар Давид, що тішився особливим спілку-ванням з Господом; мудрий Соломон, на багатства і славу котрого приїжджала подивитися цариця Шери; загалом — Божий народ. Ось якими побачив ізраїльські племена, що вийшли з Єгипту, пророк Валаам: «Які, Якове, гарні намети твої, місця перебування твого, Ізраїлю! Вони розтяглися, немов ті долини, немов ті садки понад річкою, вони, як дерева алойні, що Господь насадив, як кедри над водами!» (Чис.24: 5,6).

А сьогодні ми маємо ще й великі переваги, зокрема можливість поширювати Добру новину та небесні принципи життя по всій земній кулі за допомогою телебачення й Інтернету. Це — основна функція й унікальна особливість телеканалу «Надія», що вирізняє його серед розмаїття засобів масової інформації.

Унікальна особливість телеканалу «Надія» серед розмаїття ЗМІ - поширювати Добру новину та небесні принципи життя

Програми, які почав готувати і транслювати телеканал «Надія» 2011-го року*

«Вихід поруч»

неділя - 09:00; четвер - 20:00

«Вісті надії»

п'ятниця - 6:30, 9:00;
понеділок - 20:00

«Діагноз: здоров'я»

вівторок - 04:30, 08:00, 19:00;
четвер - 04:00, 07:30

«В гостях у Добрячка»

неділя - 09:15; четвер - 20:15

«Малюваки»

п'ятниця - 09:15;
понеділок - 20:15

«Модная книга»

понеділок - 04:45, 08:15;
середа - 19:15

«Вкус здоров'я»

понеділок - 04:30, 08:00;
середа - 19:00

Залиш життєві сумніви й буденні стереотипи у старому році! Увійди в Новий рік з «Надією»!

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80 098 707 000 5
093 50 157 80 066 707 000 5

Телеканал "Надія", а/с 36, м. Київ, Україна, 04071,
contact@hopechannel.info, www.hopechannel.info

* Телеканал залишає за собою право вносити зміни в розклад телепрограм.

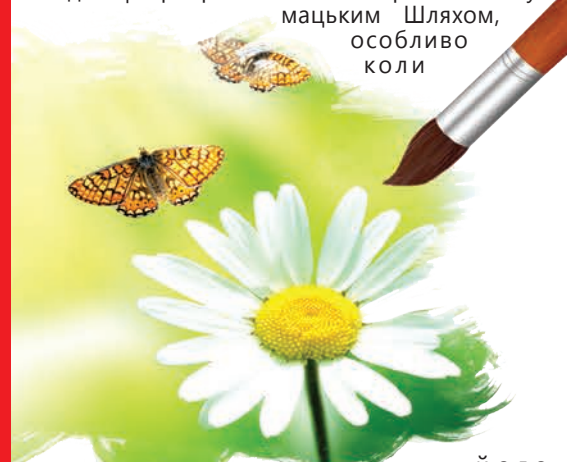
Божа галерея мистецтв

«Небо звіщає про Божу славу, а про-чин Його рук розказує небозвід. Опові-щує день днів слово, а ніч ночі показує думку, – без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова! Для сонця намета поставив у них» (Псал. 19:2-5).

Божий Всесвіт – це книга природи, «друга Біблія» для грішної людини. Завдяки на-шому досвіду під час поїздок по всьому світу ми навчилися цінувати Божественне відкриття, виявлене в природі. Ми з глибоким хвилюван-ням спостерігаємо любов, представлену Богом у всіх вчинках Його рук.

Коли ми дивимося на гори, то уявляємо, що вони є Божою вісткою до людини, поді-бно до шрифту Брайля (рельєфно-точковий шрифт для сліпих), а небеса – Його голосом. Жоден феєрверк не можна порівняти з Чу-мацьким Шляхом, особливо коли

його бачиш у Південній півкулі. Від Австралії до Аляски жоден люд-ський витвір незрівнянний з ніччю, коли пус-тотливі хмари граються в хованки з кругло-видим золотим місяцем.

Численні нічні польоти дали нам можливість зібрати колекцію картин сонця, ділянок хмар з відображенням місячного світла, зірок, розсія-них алмазами на оксамитовому полотні небес. Кожну з цих картин ми ретельно зберігаємо в нашій пам'яті. Якщо раптом виникають якісь сумніви в Божій любові та Його існуванні, ми прогулюємося коридорами нашої пам'яті, і сум-ніви враз зникають.

Якщо вас коли-небудь спіткає розчарування, і ви не будете знати, куди прямувати, поглянь-те на небо з мерехтливими зірками та місяцем, піднесіть ваше серце до Бога у хвалі й вдячності. Коли ви дивитеся на дерево, квітку, пташку, зірку, нехай ваша душа переповнюється подя-кою та хвалою. Ви раз і назавжди отримаєте запевнення, що наш Бог величний, Він живе, править, керує і підтримує. Його найбільше ба-жання – благословити нас.

За які картини природи ви прославляєте Бога понад усе? Як вони допомогли вам боро-тися із сумнівами та розчаруваннями?

Як перемогти ЗАЗДРІСТЬ?

«Хай ніхто не шукає свого власного, але кожний те, що для ближнього» (1 Кор. 10:24).

Дівчинка повернулася зі школи, прибігла на кухню і, розмахуючи аркушем паперу, звернулася до матері: «Подивися на цього метелика. Він найкрасивіший на світі. Це тобі». Поки мама закінчувала готувати обід, дівчинка не замовкала ані на хвилинку, домагаючись, щоб мама все ж глянула на малюнок. Мама витерла руки кухонним рушником і взяла аркуш. «Метелик красивий, – сказала мама швидше задля того, щоб зробити дочці приємне, аніж висловити те, що вона насправді думає. – Де ти навчилася так малювати?»

«Мамо, це малювала не я, а моя подруга. Вона малює краще за всіх на світі. Я попросила її, щоб вона намалювала цього метелика для тебе». Сказавши це, дівчинка побігла гратися на подвір'я, залишивши маму, яка не знала, що відповісти їй на це реагувати.

Ти ніколи не замислювався над тим, чому Христос сказав, що якщо не будемо, як діти, то не потрапимо в Царство Небесне? Діти чисті у своєму сприйнятті. Чи здатні ми з тобою радіти успіху інших? Я запитую: як ми повинні сприймати успіхи інших людей? Ми всі чудово знаємо, якою має бути правильна відповідь. Ми всі знаємо, як цього навчав Христос. Ми всі знаємо, як повинен це сприймати християнин. Але питання в тому, що, розуміючи досконало теорію, усе ж чи здатний я радіти успіхам інших?

Заздрість може спотворювати реальність і отруювати душу. Людина, охоплена заздрістю, бачить те, чого немає, і поступово сама починає вірити в те, що собі уявляє. У глибині душі вона розуміє, що це її почуття помилкове. І щоб виправдати почуття, яке не може забрати зі свого серця, вона, як правило, починає звинувачувати.

Чи є у Бога засіб проти такої хвороби? Звичайно ж, є. Ці ліки – Христос. Щодня споглядаючи Його, розмірковуючи про прекрасні риси Його характеру, спілкуючись із Ним, зміцнюючи в собі Його Дух, який буде дедалі більше контролювати наші вчинки й освячувати нашу гріховну сутність, ми відчуватимемо, як з кожним днем майже непомітно в нас почне відображатися Христос.

Ми почнемо відчувати, як відчуває Він, думати і діяти, як діяв Він у різних життєвих ситуаціях.

Зробимо ж так, щоб цей день став днем спілкування з Христом. Проживемо його з упевненістю в тому, що Ісус перебуває з нами за будь-яких обставин.

■ Джордж Вандеман

Чи запитували ви себе коли-небудь про це? Напевно, запитували. І відповідь на це запитання знайти неважко, тим більше, якщо згадати всю ту інформацію, яку ми отримали з попередніх статей нашої рубрики.

Сотні років тому тут, на території італійських Альп, жив один мирний народ, який звався вальденсами (лісовий народ). Своєю свіжістю їхня віра нагадувала терпке гірське повітря, вона була такою ж стійкою, як вічнозелені дерева, чистою, мов перший сніг. Протягом тисячоліття вони утримували у своїх руках факел істини, який палав серед духовної темряви. Вальденси зберігали споконвічну віру, одного дня передану святим Ісусом Христом і апостолами. Віру, яка упродовж століть нехтувалася і піддавалася гонінням з боку державної церкви.

У книзі Об'явлення передречено боротьбу народу Божого в християнську еру: «І велика ознака з'явилася на небі: жінка, зодягнена в сонце, і місяць під її ногами; а на її голові – вінець із двадцяти зірок; і маючи в утробі, вона кричала від болю – терпіла муки родів» (Об'явл. 12:1, 2).

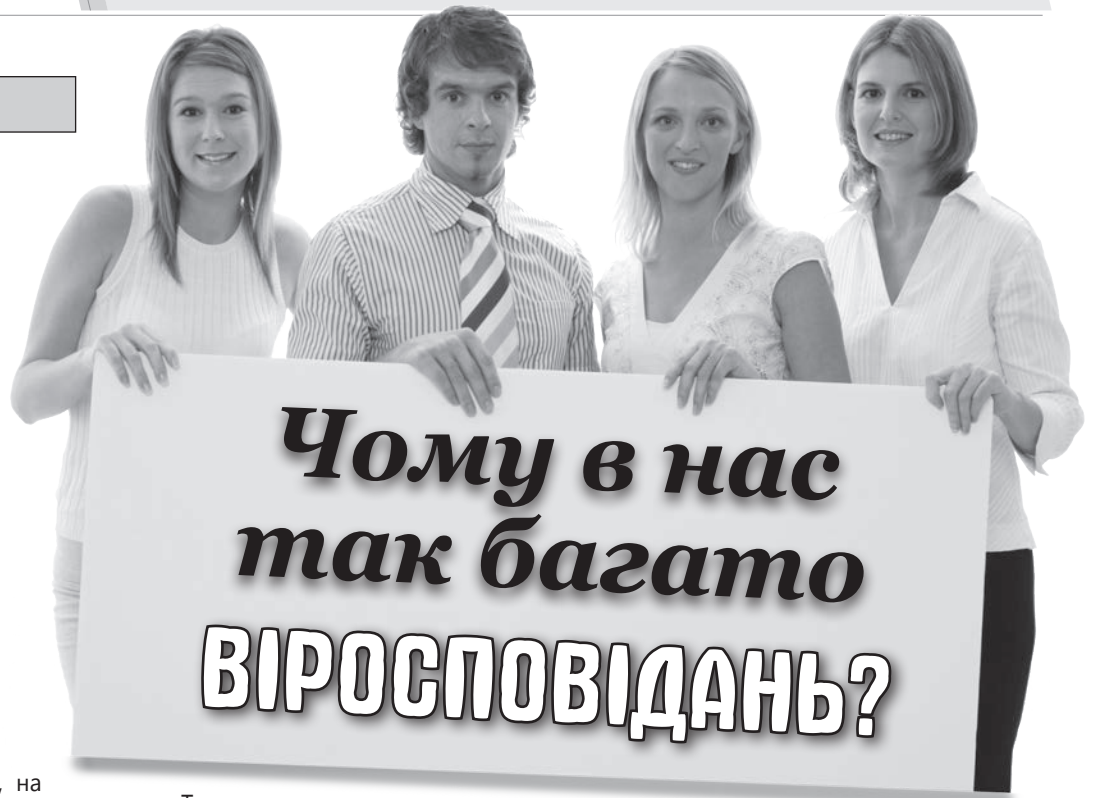
У Біблії Бог часто вдається до символу жінки, яка уособлює Церкву. Чиста жінка символізує Його щиріх послідовників, а занепадає – занепадає християнство (див. 2 Кор. 11:2; Ефес. 5:21–23).

А тепер звернемо увагу на такі вірші: «І з'явилася інша ознака на небі: ось, великий червоний дракон, що мав сім голів і десять рогів, і на його головах сім вінців. І його хвіст змів третину небесних зірок і скинув їх на землю. І змій став перед жінкою, яка мала народити, щоб, коли народить, пожерти її Дитину» (Об'явл. 12:3, 4).

Спочатку диявол намагався знищити Церкву в її дитячому образі. Для цього як своїх агентів він використовував римських правителів, так само, як чинив і під час переслідування Немовляти Ісуса. Але, незважаючи на суворі гоніння з боку Нерона і його наступників, християнство вижило й наповнилося цілющою силою. Сатана розумів, що йому не знищити народ Божий, вдаючись до насильства.

Тоді ворог підійшов до Церкви з хитрим витонченими спокусами. Він вирішив схилити керівників Церкви, щоб вони пішли на компроміс щодо їхньої віри. Багато хто з них відмовився поступитися й продовжував зберігати свою віру, як це робив їхній Господь, коли Сам піддавався спокусі. Але ворог зміг маніпулювати тогочасною християнською церквою, котра пішла на союз із державою. Внаслідок цього, як і за часів Христа, істина виявилася похороненою під нашаруваннями передань.

Людей, котрі залишилися вірними Богу й відмовилися брати участь у віровідступництві, засуджували на смерть, як це було й у випадку з Ісусом Христом. Історія зберігає це трагічне свідчення. Релігійні керівники розправилися з мільйонами щирих віруючих за єдиний в їхніх очах злочин – за те, що вони дотримувалися Слова Божого. І в період темного Середньовіччя їм довелося піти в підпілля. «А жінка втекла в пустиню, де мала місце, приготовлене Богом, щоб там утримувати її тисячу двісті шістьдесят днів» (Об'явл. 12:6).

Тут перед нами пророцтво з точно визначеним часом – період переслідування тривав 1260 днів. У символічному пророцтві день рахується за рік (див. Єзек. 4:6).

Так нас вчать реформатори – Мартін Лютер та інші. Реформатори вважали, що ця цифра означає період 1260 років, протягом якого Церква зазнавала гоніння у середні віки. Історія підтверджує це. У VI ст. Церква, чинячи тиск на імператора Юстиніана, змусила його видати декрет, згідно з яким усі єретики були позбавлені всіх прав. Тоді єретиками називали вірних дітей Божих. Гоніння на них були особливо жорстокими 538 року. Якщо додати до цього 1260 років, то в результаті ми отримаємо цифру, яка наближає нас до 1798 року. Саме тоді Наполеон ліквідував владу, яка пригнічувала вірних.

Історія Церкви говорить, що в середні віки постраждала істина. Вона виявилася розірваною на шматки, але їй усе ж вдалося вижити. Ми вже зазначили, як Бог відновив знехтувану істину, як Він знайшов реформаторів і спонукав відродити давно забуту істину, відстоювану протягом багатьох століть Церквою в пустелі. На історичній арені з'явився Мартін Лютер, щоб відновити нормальне серцебиття християнства. І почалася Реформація, яка так і не закінчилася у XVI столітті. Світло тільки злегка пробилось крізь темряву.

Але хіба можна чекати, щоб усі приховувані досі істини раптом з'явилися одночасно? Ні, таке напевно не може статися. Лютер виявив, що прощення приходить тільки через віру в Ісуса Христа. Виникла лютеранська церква. Але важливості інших істин Лютер не помітив. Деякі із знехтуваних істин, наприклад, хрещення через занурення у воду, були відкриті анабаптистами.

Анабаптисти звернулися до провідних богословів-протестантів, спонукаючи їх прийняти нове світло, але ті не заохотили піти їм назустріч. Так з'явилася баптистська церква. Потім, коли Уеслі висвітлював і інші істини, офіційна церква їх відкинула. Це призвело до народження методистів. Історія усе йде вперед.

Тепер ви розумієте, у чому полягає проблема? Існує сумна тенденція: люди занадто залежні від минулого, вони виокремлюють коло своїх вірувань і називають це символом віри. Такі оригінальні символи віри допомогли, звичайно, відновити основу християнства, але вони не створили умов для сприйняття передового, яскравішого світла. Тому сьогодні існує так багато віросповідань.

Пригадайте знову, що сказав Бог у книзі Приповістей 4:18: «А путь праведних – ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!» Істина, якщо ми йдемо за нею, сяє дедалі яскравіше. І все більше в ній слави. І вона завжди йде вперед, розвивається.

Ніколи не стоїть на

місці. Ніколи не зупиняється.

Бачите, що намагається зробити Бог? Він хоче зберегти всі промені світла, які реформатори так оберегали, і додати до них щойно відкриті істини, втрачені упродовж століть. Він хоче виявити Свою Благую звістку в усій повноті й першопочатковій її красі світові, який її так відчайдушно потребує.

Усе йшло своїм ладом. Повільно, але невідступно давно загублені істини продовжували відроджуватися, звільняючись від похмурих нашарувань темних віків. У міру відкриття істини виникали різні рухи, кожен з яких відстоював своє наново відкрите світло.

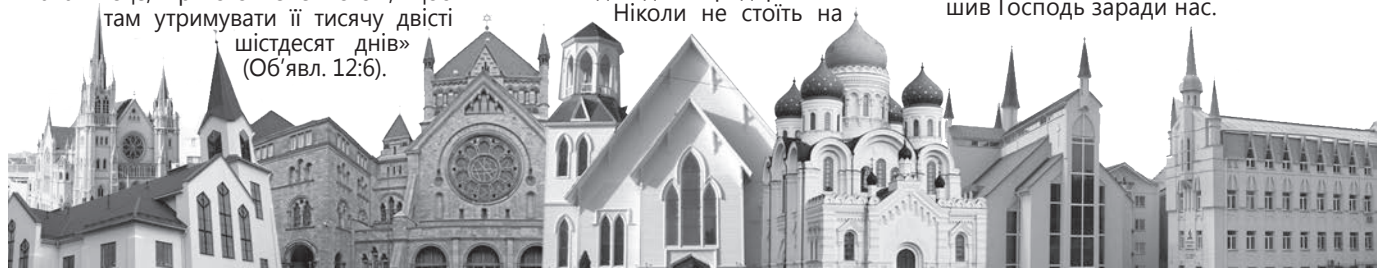
Давайте звернемося до Об'явл. 12:17: «А змій розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді і мають свідчення Ісуса».

Перед нами опис народу Божого останніх днів. Ви, певно, пам'ятаєте, що ми не говорили тут про якісь конкретні віросповідання, але просто про народ Божий. Чи зауважили ви його відмінні риси? Вони зберігають заповіді Божі і мають свідчення Ісуса. Таким чином, віра в Ісуса Христа і дотримання заповідей Божих ідуть поруч.

А чи можна знайти в Десяти Заповідях істину, яка знехтувана й досі? Ви, імовірно, у дитинстві завчали їх напам'ять. А що ви скажете з приводу Четвертої Заповіді? Чи вдалося вам помітити, що Четверта Заповідь – Заповідь про дотримання суботи – відрізняється від усіх інших? Дев'ять із десяти Заповідей говорять нам про те, що ми повинні робити для Бога і ближніх. Але в Заповіді про суботу сказано, що Бог зробив для нас. І вона запрошує нас розділити з Богом відпочинок, на який Він заслужив, завершивши Свої справи.

Ідея поклоніння в суботу, сьомого дня, про яке йдеться в Четвертій Заповіді, може видатися вам чимось новим. Чи, можливо, ви чули, що дотримання суботи – це просто «законництво». Саме слово «субота» означає «спокій», «відпочинок», а це кардинально протилежно до «праці». Щотижня субота закликає нас залишити всі турботи й спочивати разом з Богом. І ця добра вістка відображена в Євангелії. Без дотримання суботи наш послух Закону Божому стане лише законництвом!

Ніколи не забувайте: ми спасемося, спочиваючи в Христі. І це знаходить своє віддзеркалення в Євангелії, у цьому полягає вістка суботи. Серед основних обов'язків, наведених у Законі, субота пропонує нам спокій у справі викуплення, котру звершив для нас Христос. Тепер ми розуміємо, чому Ісус проголосив Себе «Володарем і суботи». Перебуваючи в спокої сьомого дня, ми виявляємо віру в Ісуса, нашого Творця й Викупителя. Субота воскрешає в пам'яті всі ті великі справи, які звершив Господь заради нас.

■ Галина НАЙДА

Лікар, який став священиком

ВІДВЕРТА РОЗМОВА З ОЛЕКСАНДРОМ ПЕЛАХОМ

У реанімаційній палаті лежав безпорадний малюк. Крізь скло на нього зі сльозами дивилася молода жінка стривожено шепотіла: «Ні, я не хочу розлучатися з тобою! Я так тебе люблю, хоч і носила під серцем лише шість місяців! Вірю: Бог нас не залишить!» Завідувач відділення реанімації, стоячи поруч, роздумував: «Може, все ж таки випустити туди цього священика з Мелітополя? Для дитини це останній шанс...»

СТОСУНКИ З БОГОМ – ЦЕ ПРОЦЕС

– Олександр, коли я спілкуюся зі щиро віруючими людьми, то пердусім мене цікавить їхній шлях до Бога. Яка Ваша історія стосунків з Господом?

– З дитинства я розумів, що Бог існує. Часто бачив, як моя бабуся-юдейка молиться. Вже змалку мені хотілося мати стосунки з Господом, і я намагався якось звертатися до Нього. Набагато пізніше, коли закінчував Дніпропетровський медичний інститут, мені захотілося пізнати Бога краще. Пішов до православної церкви, прийняв хрещення, пообвішував усю свою кімнату іконами, почав читати Біблію, молився. У своїх молитвах я просив, аби Бог вів мене по життю. Невдовзі після закінчення інституту я почав викладати в медичному училищі. В одній із груп, де я викладав, була віруюча дівчина. Ми почали спілкуватися з нею на духовні теми, і вона запросила мене до церкви на богослужіння. Я прийшов туди і все мені здалося дивним, незрозумілим. Дивлюся – жодної ікони, жодного хрестика. Подумалося: «Куди я потрапив? Що це за «секта»?» Яюсь ніяково стало. «Господи, напевно, я опоганив Твоє Ім'я й дуже засмутив Тебе, прийшовши на це місце», – промайнуло в моїй голові, і я вирішив, що ноги моєї більше там не буде.

– Невже Ваша студентка не підготувала Вас до відвідин цієї церкви?

– Дівчина розповідала мені про особливості богослужіння, але одна річ, коли розповідають, а інша – коли на власні очі все бачиш. Я вийшов з цієї церкви, гримнувши дверима. Але ж після цього я продовжував просити Бога про Його керівництво в моєму житті, про те, щоб Він наставив мене на шлях істини.

У 1993 році до Дніпропетровська із серією євангельських зустрічей приїхав відомий протестантський проповідник Джеймс Гіллі. Я став відвідувати ці лекції й був просто в захваті! На одній із зустрічей Гіллі розповів, як відбувається обряд хрещення згідно з Біблією, і запросив вийти всіх охочих укласти заповіт з Господом. Будучи хрещеним у православній церкві, я вирішив спершу просто поспостерігати, як цей обряд відбувається в Церкві адвентистів. Крім того, хрещення мало відбуватися у спорткомплексі «Метор», а саме в тому басейні я колись займався плаванням. Це ще більше розпалювало мою цікавість. Прийшов просто подивитися, а вийшло, що й сам охрестився. Тепер я розумію, що це Дух Святий спонукав мене прийняти хрещення. Сам я тоді навіть не замислився, чи готовий до такого серйозного кроку.

– Чи було хрещення кульмінацією в розвитку Ваших стосунків з Богом?

– Хрещення не було найвищою точкою в моїх стосунках з Богом. Стосунки з Богом – це процес, а хрещення – це лише частина процесу, хоч і дуже важлива. І після хрещення я не до кінця розумів, що є істиною. Продовжував вивчати Святе Письмо. Мені пошастило познайомитися з проповідником Володимиром Близненком, який дуже добре знав Біблію. Я довго сперечався з ним, ставив мільйони запитань. Уважно читаючи Біблію, почав розу-

міти те, чого не розумів раніше. Тоді я відмовився від ікон. Пам'ятаю, як стою я перед образом Ісуса Христа й кажу: «І де ж істина? Адже в Біблії написано: «Не роби собі різьби і всякої подоби...», але ж заведено в людей вішати ікони». І раптом мені здалося, що ікона починає підморгувати. Я зрозумів, що це диявольські витівки. У мене мов полуда з очей спала – і я виніс з дому усі ікони. Я був вражений тим, як Бог відкриває мені Своє Слово.

– А коли Ви познайомилися з Вашою дружиною?

– Зі Світланою ми зустрічалися ще до нашого приходу до Адвентистської Церкви. Спочатку ми разом відвідували зустрічі християнської молоді, які організовувалися у громаді. Потім я прийняв хрещення після програми Джеймса Гіллі, а за тиждень справжнє хрещення за біблійними принципами прийняла й моя дівчина. Уже будучи членами Церкви, ми одружилися.

ВАЖЛИВІШЕ ЗА КЛЯТВУ ГІППОКРАТА

– Як складалася Ваша медична практика після хрещення?

– Я працював викладачем у медичному училищі і паралельно підробляв лікарем у санаторії при Інституті підвищення кваліфікації викладачів (у дипломі кваліфікація «санітарний лікар, епідеміолог, профпатолог»). Коли я почав звершувати служіння пресвітера церкви, продовжував працювати і лікарем, і викладачем. До речі, цікаво, що я став служителем саме в тій громаді, де колись гримнув дверима і куди обіцяв ніколи не повертатися. Коли мене покликали на служіння пастора, поєднувати його з роботою в медицині було складно. Тому я залишив роботу. А потім мені, як і кожному пасторові, довелося переїжджати в інші міста України, що теж унеможлилювало мою кар'єру лікаря.

– Вам не було шкода залишати медицину?

– Ні, служіння мені подобається значно більше, ніж будь-яка робота. Хоч було цікаво працювати і в медучилищі, і в санаторії.

– Олександр, зараз, будучи пастором, Ви використовуєте свої медичні знання?

– Іноді використовую. Коли спілкуюся з людьми, часом чую їхні скарги на якісь хвороби. Тоді спливає в пам'яті те, чого навчали в інституті. Але найбільше мене вражає, як Бог зціляє людей. На моїх очах сталося багато дивовижних досвідів!

ЧУДЕСА БОЖОГО ЗЦІЛЕННЯ

– Розкажіть про випадки зцілення, які Вас найбільше зворушили.

– Таких випадків було багато. Наприклад, в одній із харківських церков є жінка Наталя. У її мами Марії була проблема зі здоров'ям – непрохідність кишківника. Їй зробили операцію. Разом із пресвітером я вирішив відвідати Марію в лікарні. Виявилося, що після операції їй стало ще гірше –

повна непрохідність кишківника. Вона навіть не могла зробити ковток води. З ліжка Марія не вставала. Лікарі готували їй до повторної операції, яку планували на понеділок. Напередодні в неділю ввечері ми прийшли відвідати цю жінку; схилили коліна і просили в молитві, щоб Господь зцілив її. І поїхали. Уранці зателефонувала Наталя: «Уявляєте! Ви помолилися й пішли, а мама одразу ж попросила склянку води. Випивши води, вона захотіла кефіру. Спустошивши цілу склянку кефіру, сказала, що дуже хоче їсти, і попросила тарілку борщу. А після цього радісно повідомила, що операція їй вже не потрібна». І досі в її мамі немає жодних проблем з кишківником.

Ось ще випадок. Тетяну забрали до лікарні з гострим болем у черевній порожнині. Зробили обстеження, виявили пухлину розміром з куряче яйце. Лікарі стали терміново готувати їй до операції. Разом з іншими служителями церкви ми відвідали її. Виходячи до нас із палати, Тетяна ледве пересувалася, тримаючись за живіт. Ми звершили в лікарні християнський обряд елеєпомазання. Після молитви я звернув увагу, що жінка легко встала з колін, сказавши, що під час молитви відчула, як біль зник. Ми подякували Богам. Перед операцією їй зробили контрольне УЗД. Професор був шокований: день тому УЗД показувало пухлину дев'ять сантиметрів завдовжки, а тепер там взагалі не було жодних слідів пухлини! Після низки більш ретельних обстежень, які підтвердили відсутність пухлини, жінку відпустили додому. Тепер був шокований увесь персонал лікарні.

Дуже вразив мене й досвід з Богом, який стався роки два тому. У вагітної Наталі з Мелітополя відкрилася кровотеча. Лікарі зробили кесарів розтин. З'явилося на світ шестимісячне дитинча. Дихальна система в нього ще не сформована. У мозку гематома. До того ж виявили внутрішню інфекцію. Дитина була нежиттєздатна, перебувала в реанімації на штучному диханні. Молода мама домовилася із завідувачем відділення реанімації, щоб він дав дозвіл на елеєпомазання. Нас впустили, і ми помолилися над дитиною. Незабаром маму й немовля перевели до Запоріжжя. За кілька місяців мені зателефонувала Наталя й попросила допомогти з транспортом, щоб забрати її разом з дитиною з пологового будинку. Я приїхав до Запоріжжя, побачив малюка і, правду кажучи, взагалі його не впізнав. Щоким у Гліба (так називали хлопчика) були схожі на ті, що в хом'ячка. Гематома в мозку розсмокталася. Він самостійно дихав і їв. У цьому було видно тільки руку Божу!

– Олександр, після таких дивовижних випадків зцілення чи не спадало Вам на думку, що медицина не потрібна?

– Ні. Бог діє й через лікарів. Коли я веду співбесіду з людиною, готуючи її до обряду елеєпомазання, то обов'язково кажу про те, що Бог – то Абсолют, Він діє за Своєю волею. Він може звершувати знамення й чудеса. Він ні від кого не залежить. Господь може зцілити без лікарів і лікарських засобів. А якщо на те Його воля, може використовувати і лікарів, і препарати. Іноді зцілення відбуваються миттєво, іноді для цього потрібні і деякий час. Бог відповідає по-різному.

МОВЧАЗНИЙ КЕЛ І ЖАР

«Якщо голодує твій ворог – нагодуй його хлібом, а як спрагнений він – водою напій ти його, бо цим пригортаєш ти жар на його голову, і Господь надолужить тобі!» (Прит. 25:21, 22).

Келвіна Куліджа, тридцятиого президента Сполучених Штатів, більше пам'ятали за те, чого він не сказав, ніж за те, що сказав. Він був скупий на слова, тому заслужив прізвисько Мовчазний Кел. Залишивши пост віце-президента, у серпні 1923 року він став президентом одразу після смерті Уоррена Хардінга.

Одного разу, зупинившись у вашингтонському готелі «Уїллард», Мовчазний Кел спіймав зловмисника, який заліз у його кімнату через вікно. Коли злодій обнишпорив одяг президента і приготувався втікати з брелоком і годинником, Кулідж, явно не розщедрившись на слова, промовив: «Я не хочу, щоб ви брали це», маючи на увазі брелок, на котрому було вигравіювано: «Келвіну Куліджу, спікеру Палати від Верховного Суду штату Масачусетс».

– Ви президент Кулідж? – запитав злодій, прочитавши надпис.

– Так... Якщо вам потрібні гроші, ми можемо поговорити про це. Хлопець відповів, що йому і його другові потрібні гроші, щоб сплатити рахунок в готелі і зворотний проїзд на потязі до коледжу. Кулідж нібито позичив молодому чоловікові 32 долари, аби той не вважався злодієм. На прохання президента цей інцидент зберігався в таємниці, доки він сам і людина, якій Кулідж розповів про нього, не померли. І лише після їхньої смерті це стало відомим. Історія закінчується тим, що хлопець повністю повернув борг президентові.

Багато з тих, хто йде шляхом нещастя та біди, могли би бути спасенні, якби тільки хтось запропонував їм свою допомогу і виявив довіру. З усіма нами, якоюсь мірою зловмисниками, Спаситель повівся прихильно. Усі ми – голодні, злиденні противники, яких Христос нагодував і обдарував багатствами. І всі ми – спрагли недруги, яким Христос пропонує воду життя.

Зроблене Ним для нас пробуджує в нас захоплення і любов. «Або нехтуючи багатством Його доброти, лагідності й довготерпіння, не знаєш, що доброта Божа веде тебе до покаєння?» (Римл. 2:4).

Дякуйте Господу від щирого серця за те, що Він зібрав «жар» на вашій голові, і моліться про силу робити те саме для ваших ближніх, у тому числі й ворогів.

МУДРО СКАЗАНО

Знати, що Христос помер, – це історія. Вірити, що Він помер за мене, – це спасіння.

Найбільша честь, виявлена до нас, – це можливість розмовляти з Богом.

Природа в усіх її проявах – це перст, який вказує нам на Бога.

Любов ніколи не запитує: «А чого це буде мені коштувати?»

ЛЮДИНА НА ЗЕМЛІ

Запитання: Чому написано: «У день, коли Бог створив людину», а не «У день, коли Бог створив людство?»

Відповідь: Ти повинен служити своєму Творцеві так, немов на Землі є лише одна людина – ти сам.

Мартін Бубер

– Чому зцілення відбуваються не завжди?

– Буває, Господь допускає, що зцілення не настає. Для кожного з нас у Бога є особливий план. Зі Свого боку Отець Небесний зробить усе, щоб спасти людину для вічного життя в Його Царстві. Якою б не була відповідь Бога, Він дасть її найкращим способом. Навіть якщо Бог допускає втрату, Він знає, для чого це, і знайде шлях підтримки.

■ Лариса Бабак

БОГ НЕ ВТОМЛЮЄТЬСЯ
ПРОЩАТИ

«Зважайте на себе! Коли згрішити твій брат, – докори йому; а коли покається, – прости йому. І якщо сім разів на день згрішиш проти тебе і сім разів на день звернеться до тебе, кажучи: Каюся! – прости йому» (Луки 17:3, 4).

Коли я був підлітком, мене вразила історія однієї голлівудської актриси, котра одного разу ввечері вирушила до себе додому, а наступного дня не з'явилася на знімальному майданчику. Її розшукували по телефону, стукали у двері й нарешті, коли замок зламали, її знайшли у ванній. Вона закінчила життя самогубством.

Дивною була записка, адресована поліції: «Це не самогубство: мене вбили. Розправтеся з убивцею, перш ніж він знищить людство. Це тягар провини».

Навіщо жити під тягарем провини, якщо Ісус завжди готовий забути наше минуле і дати нам новий шанс?

Щоб краще зрозуміти слова Ісуса Христа з Луки 17:3, 4, уявіть, що ви обідаєте в ресторані. Офіціант перекинув на вас тарілку з їжею. Він щиро шкодує, перепрошує, і ви приймаєте його вибачення. Однак за вечерею все повторюється, а потім ще раз і ще раз. Ваші штани, піджак, сорочка, волосся – усе забруднене, а тим часом з'являється офіціант і, незважаючи на всі старання, перекидає на вас десерт.

Як би ви вчинили? Пробачили б йому? Саме це і робить Ісус.

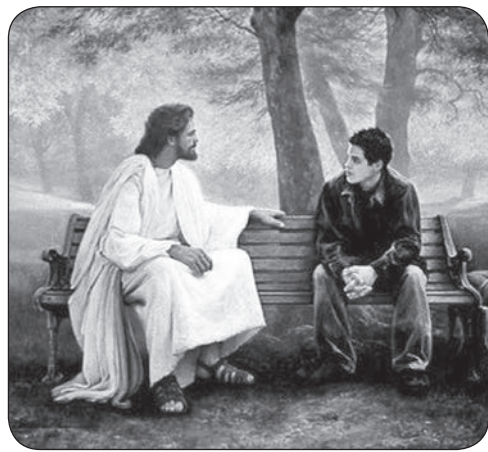
Трагедія гріха не в тому, що Бог не може пробачити, а в тому, що ми не хочемо прощати один одному.

Тисячі людей живуть з комплексом вини. Їм несила вигнати зі своєї свідомості страхотя самозвинувачення. Вони не можуть забути минуле. Вони — нещасні.

Але Ісус дивиться на вас і каже: «Сину Мій, прийди в Мої обійми любові. Я вже забув твоє минуле, Я заплатив за твою провини, прийди до Мене і прийми Моє прощення».

Слова Луки дають нам нове розуміння прощення. Ми ніколи не приймемо Боже-ственне прощення, якщо не навчимося прощати ближньому.

Ви маєте щось проти іншого? Хтось образив вас і це не дозволяє вам бути щасливим? Знайдіть його, адже – ваш брат, і обійміть. Пробачте йому, як Ісус, Який пробачив тобі.

Прощення

Помста – справа слабких. Сильні вміють прощати.

Махатма Ганді

Господь задоволений тими, хто прощає.

А. Ч. Бхактиведанта Свами

Якщо застосовувати принцип «око за око, зуб за зуб», то переважна частина людства залишиться сліпою й беззубою.

Махатма Ганді

ОТЖЕ, ЩО ДАЄ НАМ ПРОЩЕННЯ:

- зменшення стресу, симптомів депресії, тривоги, хронічного болю;
- нормалізацію підвищеного тиску;
- зниження ризику розвитку психосоматичних захворювань;
- відсутність проявів ворожості;
- духовне і психологічне благополуччя;
- можливість побудови здорових стосунків;
- зменшення ризику алкоголізму та наркоманії.

Уміння прощати
і просити пробащення

«Простити означає звільнити ув'язненого й виявити, що ув'язненим був ти сам».

Льюїс Смітс

Прощати іноді навіть тяжче, ніж просити прощення. Про велике значення прощення для нашого щастя і здоров'я сьогодні дедалі частіше говорять психологи, але від початку це правило міжособистісної взаємодії сформулював Творець людських душ: «Сонце хай не заходить у вашому гніві» (Ефес. 4:26).

Чому так важливо розуміти силу прощення і як донести істину про це дітям – питання не просте.

У ЧОМУ ВАЖЛИВІСТЬ
ПРОЩЕННЯ?

Прощення, по суті, полягає в рішенні відпустити образу і відмовитися від спроб помститися. Один випадок поганого вчинку, болю й образи може назавжди залишитися частиною вашої душі, але завдяки прощенню вплив такого випадку на ваше життя зменшується.

Уміння просити пробащення і прощати – ознака сильної особи. Адже прохання пробачити передбачає подолання свого гніву і визнання власних помилок. Прощати образи необхідно. Коли ми скривджені, настрій зіпсований, усмішки на обличчі немає, тонус організму знижений. До того ж у пригніченому стані ми самі можемо завдавати болю іншому. «Пробач» – це слово здатне врегулювати найбурхливіші конфлікти. Саме прощення надає можливість виявити розуміння, співчуття тому, хто нас образив.

Багато хто вважає прощення неможливим. Але важливо розуміти, що, пробачаючи, ви не знімаєте відповідальності із кривдника, який завдав вам болю, і не виправдовуєте його вчинок. Даруючи прощення, ви самі звільняєтеся від полону негативних почуттів і емоцій, здатних руйнувати вас. А це ПЕРЕМОГА, і передусім – над собою.

Прощення важливе насамперед не для кривдника, а скривдженого. Саме звільнення від гіркоти й почуття несправедливості допомагає рухатися далі, знаходячи світло в душі й у своєму оточенні. Метою прощення не є зміна поведінки або характеру самого кривдника. Завдяки прощенню обмежується влада цієї людини над вашим життям, і ви знову знаходите самоконтроль.

Нездатність пробачити не лише впливає на стосунки із кривдником, але й відображається на нових стосунках. Якщо ви не залишите образу в минулому, це заважатиме вам повноцінно насолоджуватися сьогоденням. Тривога й депресія можуть позбавити сенсу життя. Важливо й те, що це може завадити збагаченню від спілкування, тісному зв'язку з іншими людьми і в цілому сприйняттю світу.

Перебування поруч і взаємодія з непростим кривдником мають дуже сильний стресовий вплив, здатний викликати напруження. Таким чином, накопичення образ є причиною різних психосоматичних захворювань. Якщо говорити про суспільство в цілому, то здатність прощати в дорослих і в дітей як майбутнього покоління є запорукою не лише емоційного здоров'я, а й можливість мирного вирішення конфліктів на взаємовигідних умовах.

Святе Письмо навчає нас прощати і просити пробащення. У молитві «Отче наш» Ісус залишив нам приклад: «...і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим» (Матв. 6:12).

ОТЖЕ, ЩО ДАЄ НАМ
ПРОЩЕННЯ:

- зменшення стресу, симптомів депресії, тривоги, хронічного болю;
- нормалізацію підвищеного тиску;

- зниження ризику розвитку психосоматичних захворювань;
- відсутність проявів ворожості;
- духовне і психологічне благополуччя;
- можливість побудови здорових стосунків;
- зменшення ризику алкоголізму та наркоманії.

Здатність прощати може бути відмінним показником гнучкості, готовності до змін, активної життєвої позиції, відмови від ролі «жертви».

ЯК ПРОБАЧИТИ?

Пробачати досить складно, особливо для тих, хто не може прийняти «неправильну» людину і висловити свою образу.

Психологи виділяють декілька можливих кроків на шляху до прощення:

- усвідомити те, що сталося, сформулювати зміст ситуації і, якщо можливо, поділитися з людьми, які заслуговують на довіру (чи вилити почуття у своєму щоденнику);
- зрозуміти, що необхідно подумати про майбутнє й спробувати пробачити кривдникові;
- припинити сприймати прощення як потурання кривдникові, але бачити його як установлення миру у своїй душі, розуміння, набуття життєвого досвіду і зняття із себе ролі «жертви»;
- усвідомити, що образа приносить страждання, включаючи фізичні, а також позбавляє права на перспективу;
- зрозуміти, що кілька хвилин образи не варті багатьох років страждань;
- скористатися зручним для вас способом зняття стресу (фізичні вправи, м'язове розслаблення);
- визнати, що люди не можуть повністю відповідати вашим очікуванням і підкорятися вашим життєвим правилам, а ви не здатні повною мірою впливати на їхню поведінку. А от прагнути піклуватися про здоров'я, любов, благополуччя, мир у своїй душі – це нам під силу;
- подумати про свої провини, про тих, хто пробачив колись вам, і таким чином повернути собі відчуття цілісності світу;
- спрямувати енергію на позитивні сторони життя, а замість обдумування ситуації, шукати нові шляхи отримання бажаного щастя;
- якщо ви справді бажаєте «помститися» кривдникові, краще зробіть своє життя щасливим;
- іноді здається, що неможливо пробачити (якщо людина померла або просто пішла з вашого життя), але все одно це можливо й необхідно зробити хоча б у своїй душі;

- непогано змінити своє сприйняття ситуації, сфокусувавшись не на переживанні болю, а на задоволенні від усвідомлення своєї здатності прощати.

НАВЧИТИ ДИТИНУ
ПРОБАЧАТИ

Прощення може стати одним із основних принципів щасливого життя дитини. Діти прекрасно розуміють, коли їх образили невинувато. Найправильнішим способом навчання стане приклад батьків. Нам часто здається, що в малюка немає потреби просити пробащення, адже він знає, що ми його любимо і все робимо для його благополуччя. Але все ж такі слід вчитися помічати ситуації, коли дитина ображена, і допомагати їй пройти процес прощення.

У ранньому віці дитина ще не може сформулювати свою образу. Та ми й самі часто розуміємо, що образили її. Пробачення варто просити й у 3-4-річних дітей. Від підлітків часто можна почути фразу: «Цього я тобі ніколи не пробачу». Тут важливо поділитися своїми переживаннями з приводу ситуації й допомогти дитині розкрити свої емоції, включаючи злість. Це дасть можливість підліткові відчувати вашу до нього любов і повагу, а не владу над його життям і почуттями.

Просити пробащення слід щиро, з усвідомленням своєї помилкової поведінки, з жалем і без виправдань. Важливо не примушувати дитину пробачити вас, а дати їй на це час. Діти розуміють цінність справжнього прощення, коли батьки намагатимуться не повторювати такої ситуації вдруге. Адже постійні вибачення кривдника сприймаються часто на рівні звички, а не як щирий жаль. Не варто боятися зруйнувати свій ідеальний образ, рано чи пізно дитина зрозуміє, що всі можуть помилятися. Непорушним має бути принцип взаємоповаги й визнання права на почуття. Необхідно пояснити дітям, що важливо відпустити образу, навіть якщо кривдник не проситиме пробащення.

Для виховання дітей у ранньому віці можна використовувати притчі, розповіді, біблійні історії про провини і прощення. Можна допомогти дитині виразити гнів і образу в малюнках, особливо якщо кривдник не попросив пробащення сам.

Якщо дитина навчиться прощати, це допоможе їй уникнути емоційних труднощів, злості, агресії, депресії, гальмування в психічному розвитку.

Прощення потрібне для того, щоб жити щасливо.

Дозвольте бажанню щастя всередині вас стати сильнішим за будь-яку образу.

БОГ НАС БЕРЕЖЕ:

ДУХОВНІ ТА МАТЕРІАЛЬНІ АСПЕКТИ

«Не баряться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петра 3:9).

Ми є свідками цікавого феномена: люди соромляться говорити про Бога. Вони внутрішньо не заперечують, що Бог існує, що Він створив світ, підтримує його й керує ним. Але вони уникають розмов про це, не впускають Бога в реальність свого щоденного життя. Це стосується і освічених, і простих людей. У декого, зокрема у вчених-еволюціоністів, це переходить в емоційне заперечення Бога, у дискусіях вони переходять на особисті звинувачення опонентів. Ці бурхливі реакції свідчать про внутрішню невпевненість або навіть упевненість у протилежному, тобто вони знають, що Бог існує, але не бажать визнати цей факт. Наш Бог – це передусім Бог любові і довготерпіння, але Він попереджає: «Кожного, хто визнає Мене перед людьми, визнаю і Я його перед Моїм Отцем, що на небесах; а хто відречеться Мене перед людьми, відречуся його і Я перед Отцем Моїм, що на небесах» (Матв. 10:32, 33).

У Біблії неодноразово підкреслено, що люблячий Бог не тільки створив Усесвіт і все живе, але й постійно підтримує його: «Щоб бути вам синами вашого Отця, що на небі, Який Своему сонцю велить сходити над злими і над добрими та посиляє дощ на праведних і на неправедних» (Матв. 5:45). «Говорить отак Бог, Господь, що створив небеса і їх розтягнув, що землю простяг та все те, що із неї виходить, що народові на ній Він дихання дає, і духа всім тим, хто ходить по ній» (Ісаї 42:5).

Але Бог не нав'язує свої благословення. Коли люди свавільно відкидають Його, Він відвертається, залишаючи їх на власний розсуд, і це буває для них гірше, ніж найсуворіше покарання. Так було з царем Саулом, який був не раз благословений Богом, але піддався гріху заздрості, зневажив Давида, намагався його вбити, і наприкінці Бог остаточно відвернувся, а Саул разом з трьома своїми синами загинув страшною смертю.

Повчальною є історія царя Давида (1Сам. 11-29; 16-31), чоловіка за серцем Господа, якого Бог рясно благословляв. Але коли Давид вчинив тяжкий гріх, спокусив Вірсавію і вбив її чоловіка Урію, у його житті почалася чорна смуга. Його малолітній син помер, син Аммон згвалтував свою сестру Тамару (2 Сам. 13) і був убитий іншим сином Давида Авессаломом (2 Сам. 13, 14). Авессалом повстав проти батька, щоб самому стати царем, але його убив племінник Давида Йоав (2 Сам. 18:14), який пізніше організував змову проти Давида (1 Цар. 1:15). Бог у відповідь на щире каяття Давида багатозначно прощає його, але наслідки його гріхів залишилися з ним до кінця життя.

Найбільш масштабною подією був всесвітній потоп, який стався тому, що люди продовжували грішити, незважаючи на тривалі попередження Бога. Він

відвернувся від них і залишив їх на волю водної стихії. Також дуже видовишною і повчальною була загибель жителів Содоми і Гоморри, котрі загрузли у своїх гріхах.

Але коли грішники щиро каялися і відверталися від своїх гріхів, милосердний Бог повертав до них Своє благоволення. Так було з переслідувачем християн Савлом, який став апостолом Павлом, а також багатьма іншими грішниками, яких Ісус Христос привів до Бога під час свого земного служіння. Так сталося і з нами, коли ми щиро покаялися і на вернулися до Ісуса Христа.

Ці приклади лише підкреслюють універсальну істину про те, що милосердний і люблячий Бог постійно зберігає, підтримує і захищає все Ним створене – Всесвіт, неживу й живу природу і нас, людей. І тільки у виняткових випадках через наші свідомі гріхи позбавляє нас Свого захисту.

Розглянемо конкретні механізми збереження, які створив і використав Бог. Спочатку проаналізуємо зовнішні, адже вони захищають землю від згубних космічних впливів.

До потопа землю захищав шар водяної пари, щось схоже на парник. Завдяки цьому на всій Землі був рівномірний теплий клімат, рясно росли їстівні рослини, а вік людей (патріархів) досягав кількох сотень років, як це описано в книзі Буття.

Після потопа цей шар зник, але інші захисні механізми залишилися і діють дотепер. До них належить іоносфера, шар заряджених часток (іонів) на висоті від 80 до 400 км від землі. Цей шар перехоплює і нейтралізує переважну частину космічної радіації та елементарних частинок, які викидає Сонце. Такий процес отримав назву «сонячний вітер». Окрім цього, іоносфера є своєрідним «дзеркалом» для техногенних електромагнітних хвиль, завдяки чому здійснюється радіозв'язок на коротких хвилях. Якби не було іоносфери, то вказані космічні чинники зробили б неможливим життя на Землі, як це ми бачимо на інших планетах Сонячної системи.

Ще один механізм – це озоновий шар на висоті 20-25 км над землею. Газ озон хімічно нестійкий, він розкладається на молекулу й атом кисню під впливом частини космічного випромінювання, яке пройшло через іоносферу. Так це випромінювання ще більше послаблюється. За останні десятиріччя озоновий шар над

■ **Малюк Володимир**, доктор медичних наук, професор
Малюк Віктор, доктор біологічних наук, професор
Репецька Ганна, кандидат медичних наук, доцент
Макаренко Михайло, кандидат сільськогосподарських наук
Малюк Іван, біолог

«Понесуся на крилах зірниць, спочину я на кінці моря, – то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя!.. Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, – прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!» (Псал. 139:9, 10, 13, 14).

деякими регіонами став тонший внаслідок промислових і побутових викидів в атмосферу. Особливо небезпечними вважають фреони, якими заправляють холодильники.

Потужним захисним механізмом є природне магнітне поле Землі, або магнітосфера. Залишки космічного випромінювання, що пройшли через іоносферу й озоновий шар, перехоплюються магнітним полем і спрямовуються до магнітних полюсів, де люди майже не живуть і де вони не можуть завдати великої шкоди. Там вони створюють полярні сяйва. Усе ж такі залишки космічного випромінювання викликають «магнітні бурі», які негативно впливають на самопочуття людей з хронічними захворюваннями, а також можуть викликати порушення радіозв'язку і роботи електронних систем.

Отже, Земля вкрита кількома захисними «ковдрами», які затримують шкідливе короткохвильове космічне випромінювання, але пропускають необхідні для життя світлові і теплові промені сонця.

Окрім зовнішнього бар'єру, Бог забезпечив живі істоти, зокрема і людину, кількома засобами внутрішнього захисту, які є в майже кожній клітині організму. До них належать системи відновлення і знешкодження, які «заліковують» пошкодження, завдані шкідливими біологічними, фізичними і хімічними чинниками. Наприклад, імунна система, яка захищає нас від шкідливих мікроорганізмів і вірусів. Біохімічна система переробки чужорідних речовин знешкоджує токсичні речовини, причому вона «налаштована» не тільки на існування, але й на нові хімічні сполуки, кількість яких постійно зростає. Тут ми бачимо один з багатьох прикладів дії Божого Провидіння. Системи відновлення генетичних структур (ДНК і РНК) ефективно «ремонтують» пошкодження, викликані радіоактивними променями, ультрафіолетом і вірусами. Про їх високу ефективність свідчить той факт, що вони «заліковують» понад 99% односторонніх розривів ДНК, спричинених радіацією. За відкриття системи відновлення РНК від пошкодження вірусами групу вчених нагородили Нобелівською премією 2006 року. Нарешті, надлишковість генетичного коду (в 2-6 разів) забезпечує високу точність передачі генетичної інформації, яка проявляється в стабільності створених Богом основних видів рослин і тварин.

Подякуємо Господу, який створив і оберігає нас.

«Понесуся на крилах зірниць, спочину я на кінці моря, – то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя!.. Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, – прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!» (Псал. 139:9-10, 13-14).

БЛАГОСЛОВЕННЯ «АДАМОВОГО НАПОЮ»

«В кого «ой», в кого «ай», в кого сварки, в кого клопіт, в кого рани даремні, в кого очі червоні? – У тих, хто запізнюється над вином... Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху й рівенько ллється, – кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка» (Прип. 23:29-32).

Майже у 30 мільйонів американців принаймні один з батьків перебуває в жакливих лещатах алкоголізму. Уявіть собі величезну шкоду, заподіяну не тільки тому, хто п'є, але і його непитушим родичам та друзям. 18 січня 1988 року журнал «Ньюсвік» опублікував матеріал, де зобразив страшну картину впливу алкоголю на сім'ю. У повідомленні містилися жакливі інтерв'ю з дітьми. Один хлопчик говорить: «Я ріс у маленькому В'єтнамі». Через декілька десятків років батьки помирають, а діти продовжують страждати від почуття провини за те, що вони не доглядали і не врятували тата і маму від впливу спиртного. Стаття закінчується тим, що «діти алкоголіків – це люди з украденим дитинством».

Один дослідник перерахував симптоми, які тією чи іншою мірою виявляються в дітей, які зростали в сім'ях алкоголіків. Такі симптоми можуть зумовлювати довічні проблеми: труднощі в інтимних стосунках, постійний пошук схвалення від інших людей, спроби відгадати, якою є нормальна поведінка, схильність до брехні, навіть коли легко сказати правду. Діти стають або надзвичайно безвідповідальними, або надто відповідальними і судять себе без жодного милосердя.

Якщо ви росли в сім'ї, де до алкоголізму були причетні один або більше членів сім'ї, то знаєте, про що йдеться. Щодня дякуйте Господу за те, що ви не поневолені жакливою вагою. Сполучені Штати Америки ведуть боротьбу з наркотиками, але дозволяють продаж іншого наркотика – алкоголю – фактично скрізь, і в супермаркетах зокрема. Держава вимагає розміщувати попереджувальні написи на пачках сигарет, але, наскільки нам відомо, жодних надписів на банках і пляшках з алкогольними напоями немає.

Ми вдячні за церковну формулу стриманості: помірне вживання корисного і цілювотного відмова від усього шкідливого. Найбільш надійна гарантія проти алкоголізму – ніколи не робити першого ковтка. Бог дав нам чимало чудових фруктових соків. Але якнайкращий з усіх напоїв, названий «Адамовим напоєм», – це чиста свіжа вода, спроможна принести найповнішу насолоду.

У нас є перевага молитися про тих, хто заподіяв собі шкоду алкоголем. Не засуджуйте їх, але благодійте Бога як про людей, які потребують термінової допомоги. І прославте Господа за власну свободу від усіх пов'язаних із залежністю проблем.

Дорогі читачі!

Час збігає, як вода, і потік його нестримний. Непомітно ми підійшли до нового періоду в історії – надзвичайно відповідального 2012 року, напередодні якого ми спостерігали здійснення ознак славного Приходу Господа Ісуса. Усе свідчить про те, що Христос біля дверей, а отже, в нас залишається мало часу для підготовки до урочистої зустрічі з Ним. І в цьому контексті велику виховну і пізнавальну роль відіграє християнська література, зокрема періодичні видання. Адже саме за допомогою них ми дізнаємося про час, у який живемо, та спостерігаємо за подіями, що свідчать про близькість Христового повернення на Землю. Тож бажаємо, щоб у новому році в християнській Україні кожна сім'я мала змогу щоденно відчувати радість пізнання Господа, тримаючи в руках наші газети та журнали.

Видавництво «Джерело життя», як і в попередні роки, пропонує усім нашим читачам:

- суспільно-релігійний повнокольоровий журнал «ОЗНАКИ ЧАСУ» українською та російською мовами. Журнал видається на крейдованому папері один раз на квартал. Його матеріали, як правило, свідчать про здійснення знаменних подій, передбачених біблійним пророцтвом, підтвердження обітниць Біблії науковими відкриттями та всім поступом сучасної історії людства. Пожертви на журнал складають 5 грн;

- місіонерську газету «ВІЧНИЙ СКАРБ», яка користується щирим визнанням читачів в Україні та близькому і далекому зарубіжжі і видається накладом понад 400 тисяч примірників щомісяця. Своім основним завданням газета вважає проповідь біблійного вчення як єдиного істинного Слова Божого, а також виконання особливо важливого сьогоденні доручення Господа – нагадування людям про можливість спасіння в Ісусі Христі. Газета видається двома мовами, готується за рахунок добровільних пожертв читачів і розповсюджується безкоштовно. Розмір пожертв – 7.20 грн. на рік.

- Продовжується також видання щомісячної науково-популярної газети «МОЯ ЗДОРОВАЯ СЕМЬЯ», пожертви на яку складають 1 грн. 50 коп. за один примірник.

- Особливо хочемо звернути Вашу увагу на видання для дітей: щомісячну кольорову газету «СКАРБНИЧКА» та журнал «ДРУЖБОЛАНДІЯ», видання якого розпочато нашим видавництвом цього року. У «Скарбничці» діти можуть знайти багато цікавого і повчального. Газета допоможе батькам та вчителям дитячих класів у вихованні дітей за біблійними принципами. Пожертви на газету складають 1 грн. на місяць. «Дружбо-ландія» – це видання, що знайомить своїх маленьких читачів із різними куточками нашої планети та з Тим, Хто є її Творцем, це гарна зна-хідка для шанувальників однойменної телепрограми на каналі «Надія». Виходить журнал на 24 повнокольорових сторінках 1 раз на два місяці, пожертви складають 6 грн.

- Також продовжується видання молодіжної газети «ФЛЕШКА», на сторінках якої розглядаються найактуальніші теми життя молоді та публікуються досвіди молодих людей, які обирають у своєму житті шлях слідування за Ісусом. Виходить газета російською й українською мовами 1 раз на два місяці за рахунок пожертв, які складають 2 грн. за примірник.

Усі організаційні заходи видавництва «Джерело життя» в майбутньому році спрямовані на збільшення накладу зазначених видань з метою охоплення ними кожної української сім'ї, аби в кожному домі могла бути донесена важлива вістка про Другий прихід Христа на Землю.

Сподіваємося, що кожен передплатник газет і журналів зробить свій духовний та матеріальний внесок у велику місіонерську справу поширення християнської періодики у своєму найближчому оточенні, районі, у своїй державі.

Повну інформацію про друковану продукцію видавництва «Джерело життя» ви можете отримати на сайті

www.lifesource.com.ua

*Знайкращими побажаннями в новому році,
видавництво «Джерело життя»*

Як уберегтися від фальшифих веселоців

«Сказав був я в серці своєму: «іди-но, хай випробую тебе радістю, і придивись до добра, — та й воно ось марнота... На сміх я сказав: "Нерозумний", а на радість: "Що робить вона"?»

(Екл. 2:1, 2).

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36.
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді) (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) (рос. мовою);
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Книга Еклезіаста — це сумна автобіографія Соломона, написана ним у похилому віці. Його життя розпочалося з радісної ноти, а закінчилося, як це не прикро, сумною. Він переконався на власному досвіді, що життя гріха і безумства — це «марнота та ловлення вітру, і немає під сонцем нічого корисного!» (Екл. 2:11).

На щастя, незважаючи на своє розпусне життя, в останні роки він покаявся. Проте собі і своєму царству він завдав великої шкоди. Хоча Бог вибачив його, шрами гріха залишилися.

Єдина істинна радість у житті і навіть у веселощах — в любові до Бога і в послухові Йому. Життя без Бога — просто марнота!

Одного вечора в 1808 році до контори лікаря Джеймса Гамільтона в англійському місті Манчестер зайшов виснажений, із сумним виразом обличчя чоловік. Сумовитий вигляд відвідувача відразу привернув увагу лікаря.

— Ви хворі? — запитав Гамільтон.

— Так, лікарю, хворий на смертельну недугу.

— Що з вами? — поцікавився лікар.

— Я боюся жаків навколишнього світу. Я пригнічений життям. Ніде не знаходжу щастя, ніщо не тішить мене, і мені немає заради чого жити. Якщо ви не допоможете мені, я вчиню самогубство.

— Ваша хвороба не смертельна, — відповів Гамільтон. — Вам потрібно тільки відволіктися від своїх проблем. Вам необхідно посміятися, отримати від життя якесь задоволення.

— Що мені потрібно зробити? — запитав пацієнт.

— Підійть сьогодні ввечері в цирк і подивіться виступ клоуна Грімальді, — відповів лікар. — Грімальді — найсмійніший з людей. Він зцілить вас.

Хвороблива судом спотворила обличчя бідного чоловіка, і він сказав:

— Лікарю, не змушуйте мене. Я — клоун Грімальді!

Там, де немає Бога, люди провадять марне, сумне і беззмістовне існування. «Бо хто буде їсти, і хто споживати спроможет без Нього?» (Екл. 2:25).

Прославте Господа за те, що ви розумієте важливу істину — життя має сенс і приносить справжнє задоволення лише тоді, коли ми служимо Богові. Навіть маючи обмежене знання про Бога, ми знаходимо щастя і радість у покорі Йому. І чим більша покір, тим більше щастя.

Висловіть своїми словами, яким чином Він зробив ваше життя цікавим.

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Євген Кучерявенко

Над номером працювала: Яна Хорошун

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Світлана Романчук, Ганна Борисовська, Інна Джердж

Дизайн та верстка: Тетяна Романко

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003